

ל' סיון תשפ"א 10 ביוני 2021 alonafikim@afikim.org.il עלון 2638

אדם הולך אל עצמו / איציק וורגפט

ויום אחד קם אדם,
והולך אל מקום אחר.
הולך מעצמו והולך אל עצמו,
עוזב את השבילים המוכרים,
ועוזב את המחבואים הידועים רק לו,
ואת מכונת ההפתעות של ימי ילדותו,
הולך מעצמו והולך אל עצמו.
והשבילים מתרבים ומתפצלים,
וזוהרים, וקוראים לו, ומבלבלים,
והדרכים עצומות, ופתאום נחסמות,
ולרגע פוצעות, ולרגע בולעות,
והנתיבים מטשטשים מתחת רגליו,
והפחד מתגנב ועולה בתוכו,
עד שיישא את עיניו להרים,
שם מחכים לו מקומות אחרים.

שבת שלום!

יהי זכרם ברוך!

בימים האחרונים אפיקים חוותה שלוש לוויית.
שלוש פעמים עמדו משפחות, וחברים, צעירים ומבוגרים, מול מורדות הירדן וחוו פרידה אחרונה.
קשה לכתוב דמעות,
קשה לכתוב כאב,
אבל לקהילה קטנה זה יותר מדי.
שלוש פעמים חזרו התמונות "של היה אבא, הייתה אמא" ובחטף הם כבר אינם.
שלוש פעמים נכתב: "קיבוץ אפיקים מודיע בצער על פטירת ... ומשתתף בצער..."
שלוש פעמים נשאו הספדים, הוזכרו האנשים כפי שהיו, ורק חזקו את האובדן.

שנים אימצתי לי את התיאוריה ההזויה שבבוא הקיץ החם והיוקד הוא לוקח מאיתנו אנשים.
שנים של מחשבה שכמובן מעולם לא הוכחה. ועלתה בראשי תמיד אל מול מורדות הירדן.
גם אמא שלי ואחי הלכו מאיתנו בקיץ.

ימים קשים.

ימים חמים.

ימים של אובדן.

ואם להרחיב את המעגל ולצאת מגבולות הבית שלנו, אי אפשר שלא להזכיר את הטלטלה שעוברת המדינה שלנו בימים האחרונים.
קשה להכיל את הכיעור ואובדן הערכים,
קשה להכיל את משבר האמון, את ההימנעות מלתת תקווה,
קשה להכיל את נבואות הזעם והרוע, את ההתנגדות לתת הזדמנות,
לפתוח חלון לימים אחרים.
אפשר רק להתפלל "שהכל יכול" יפנה את כסאו וייתן לשמש לזרוח.

עפרה

קיבוץ אפיקים אבל על פטירתו של חברנו

רודיק לוי ז"ל

ומשתתף בצערם של מירה
עמרי, אורית, צאלה
ובנות ובני זוגם, הנכדים, הנינים ובני המשפחה.
יהי זכרו ברוך!

דברים שנשאו על קברו

היום אנו מלווים למנוחות את חברנו רודיק לוי ז"ל. בן 91 שנים היה במותו. בן וחבר אפיקים בכל נפשו ומאודו. רודיק נולד ב-15/5/1930 בסיביר, לשם גורשו הוריו, יהודה וברוניה לוי בעוון פעילותם הציונית. בהיותו תינוק בן 10 חודשים, קיבלו ההורים אישור לעלות לארץ-ישראל והגיעו ישר לחצר-כנרת, שם ישב גרעין מחברי 'קיבוץ השומר הצעיר מס.ס.ס.ר', מייסדי תנועת נצ"ח. חלוצים אידיאליסטים שבאו מרוסיה וחזון גאולת הארץ בער בליבם.

יהודה האב, הצטרף לעבודה בתחנת הכח בנהריים, ויותר מאוחר היה מרכז הבניין באפיקים. ברוניה האם, עזבה את הקיבוץ. רודיק הצטרף לקבוצת הילדים שכבר הייתה במקום, לימים קבוצת "להבה", ויחד שיחקו לרגלי השובך, וירדו יחפים במדרכות התלולות להתרחץ בכנרת. בגיל 5 עברו כל הילדים ל"טוצ'קה" - מקום הקבע של אפיקים, עם הגננת שרה גנין-לוי, והגיעו אל הגן החדש בן הקומותיים, הלא הוא "הבית הלבן". יהודה, האב, התחתן עם רעיה, ולרודיק נוספו אח, איתן, ואחות צעירה לאה'לה. והיה גם האח איתמר גולני (בנה של רעיה מנישואיה לאריה גולני).

בגיל 6 עברו הילדים ללמוד בבית-החינוך המשותף בדגניה א', לשם נסעו מדי יום בעגלה רתומה לסוס. חבריהם לכיתה היו נועה אשכול, נעמי ספיר-שמר וצבי לוז. שיעורי השחייה נערכו בירדן, ורודיק בלט מיד כשחיין מצטיין. אחר כך עבר ללמוד בביה"ס התיכון בית-ירח. רודיק ידע לצטט פסוקים רבים מהתנ"ך, למרות שאת רוב שעות הלימודים הוא בילה בחפירות הארכיאולוגיות שנערכו במקום ע"י פרופסור שטקליס ופרופסור בראדון. בדיוק ביום הולדתו ה-18, ב-15/5/48, הוכרזה המדינה ופרצה מלחמת העצמאות. רודיק הפסיק את לימודיו והצטרף ליחידת הקומנדו שפעלה במסגרת גדוד "ברק" בעמק הירדן, ובהמשך היה היסוד לחטיבת גולני. הם עצרו את הסורים בצמח, ואת העירקים בגשר, ואז עברו ללחום בגליל התחתון והעליון, ועד הנגב הגיעו. בגיל 20 השתחרר מהצבא וחזר לאפיקים, אל הרפת. בהמשך היה מרכז הרפת, שהפכה להיות אחת מהרפתות הטובות בארץ, ושיאנית ארצית בתנובת החלב.

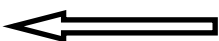
בינתיים נוצר הקשר עם מירה, הנערה הצעירה שהגיעה לקיבוץ, וגרה באוהל הקרוב לאוהל שלו. הוא שמע מוסיקה מהאוהל שלה, וביקש רשות להאזין בחברתה. כך פרח האהבה הגדולה ש"הבשילה" לחתונה ולהקמת בית ומשפחה חמה, מלוכדת ומאושרת עם 4 ילדים - עמרי, זיו ז"ל, אורית וצאלה.

רודיק יצא לקורס מרכזי משק במדרשת רופין, וחזר להיות מרכז המשק באפיקים, תפקיד אותו מילא כמה פעמים. יותר מאוחר החל לעבוד במחלקה לתכנון בנייה בקיבוצים, והיה שותף לתכנון החלק המשקי בהתיישבות הצעירה ברמת הגולן ובבקעה.

בעצם, הוא מעולם לא למד תכנון אך היה אוטודידקט שניחן בדמיון יצירתי, חוש ליזמות ומקוריות חברתית, שהבשילו לפרויקטים מוערכים ביותר. כשחזר לאפיקים, הקים את המרכז הקהילתי, שכלל אולם מופעים, אמפי, ספרייה וחדר-זיכרון, שם נחוגים חגייה הגדולים של אפיקים ברוב עם ובשמחת היחד הקהילתי, לאורך שנים רבות.

רודיק היה בין החברים הראשונים שהקימו את צח"מ, המפעל שפיתח ציוד חליבה חדשני לרפתות, ולצידו פיתוח רכב חשמלי לנכים. הוא הצטרף לאחים גוטסמן, לאלי פלס ז"ל, ולחברים נוספים שמינפו את המפעל, ושנה אחת אף כיהן כמנהל צח"מ.

יותר מאוחר הקים רודיק את החממות לגידול פרחי ההליקוניה. מפעל של איש אחד, ממוחשב "מכף רגל עד ראש". מן הצד, הוא פיתח, בהתנדבות, את השטח של מחנה הנח"ל לשעבר (לימים "מחנה הממשיכים"), והפך אותו לפינת חמד ירוקה, עם שולחנות פיקניק, מתקני משחקים, ומותאם לפעילויות חברתיות. את "גן הממשיכים" הזה הוא הקדיש לזכרו של בנו, זיווי, שנפל במבצע ליטני בלבנון.

לאורך כל השנים היה רודיק חבר פעיל ומעורב חברתית, אכפתי מאד לכל מה שקורה בקיבוץ. חבר בוועדות ושותף להחלטות המרכזיות שקובעות את אורחות חיינו. בתהליכי ההפרטה, השיוך, זכויות הפנסיונרים, דאגה לחברים הצעירים ועוד ועוד.

נוסף לכך היה רודיק ספורטאי מצטיין. בנעוריו היה בעל הישגים ארציים בשחייה, וצלח את הכנרת פעמים רבות. הוא היה שחקן כדור-עף מצוין בנבחרת אפיקים וגם בליגה הלאומית. בשנים האחרונות היה רוכב על אופניים בשדות העמק, והיה המשתתף הוותיק ביותר בהקפה המלאה של הכנרת באופניים. רודיק היה משתתף פעיל בחוג לריקודי עם ב"ביתנו", בהדרכתה של אתי בן-דב. ואחרי הכל, או לפני הכול, היה רודיק איש משפחה אוהב ומסור מאד לילדיו. הם גדלו והקימו משפחות משלהם, ורודיק זכה לנכדים ולנינים, המהווים כולם מעין שבט עם "גאוות יחידה" התומך ועוטר בחיבוק גדול של אהבה את זקני השבט.

בחלוף השנים, כשהבריאות התערערה, והתגלו קשיים שהלכו והצטברו והעיקו וכאבו - המעגל המשפחתי חיבק וחיזק ומילא את תפקידו מעל ומעבר, באהבה ובכבוד, עד הסוף. עם מירה, האישה שאתו לאורך כל הדרך, עם עמרי וגבי, אורית וזאב, צאלה וניסים, עם לאהליה ועם אילנה ומיכה האחיות והאח, עם הנכדים והנינים וכל בני המשפחה - אבל בית אפיקים על מותו של רודיק. האישה הפעיל ללא ליאות, איש עבודה, אתגרים, יוזמה, ואוהב החיים - בא היום אל מנוחתו האחרונה. יהי זכרו ברוך ותהא נשמתו צרורה בצרור חיינו.

אסנת בר

אבא שלנו, רודיק לוי, היה משהו מיוחד.

לומר לאנשים שאנחנו הילדים של רודיק לוי היה גם משפט מחייב. כי רודיק זה מותג. אבא גדל מגיל שנה בחצר כנרת ובאפיקים. השמש שזפה אותו, האבנים חתכו את רגליו והגלים של הירדן והכנרת טלטלו אותו. החיספוס הזה לימד אותו מגיל צעיר לעבוד ולתרום לכלל - חריצות, יושר, עצמאות, ועזרה הדדית היו אבנים לרגליו. אבא החרוץ דרש מאיתנו להיות כמותו. כולנו נדרשנו לעבוד במקומות עבודה משמעותיים, עמרי בפלחה, זיוי בבנות, אני ברפת לצאלה כבר ויתר על החקלאות אך לא על המשמעת בעבודה. כלומר לא משנה מה מזג האוויר בחוץ ואיך אנחנו מרגישים ב-6 בבוקר לכל המאוחר, צריך להיות על הרגליים ולצאת לעבודה. הוא לימד אותנו שלא מחלה, לא סידורים ולא שום סיבה אחרת מצדיקים הפסד יום עבודה. רוב חייו אבא עבד עבודה פיזית, הוא ויתר עליה רק כשהתקשה לעמוד עצמאית על רגליו. אבא שהיה בעברו אלוף הארץ בשחייה, הוא דרש מאיתנו להתחיל בגיל צעיר לשחות. לא משנה אם רצינו או לא, היינו צריכים לשחות בריכות, ובכל שנה גם את צלילת הכנרת. עמרי וזיוי צלחו איתו את הכנרת כילדים רכים, חלק מהזמן הם פרפרו במים וחלק מהזמן היו תלויים לו על הגב. לי ולצאלה הוא כבר ויתר אבל עדיין היינו חייבות ללמוד לשחות בבריכה. גם על הנכדים והנכדות הוא לא פסח עוד לפני שמלאו להם 5 הם נזרקו לבריכה ונאלצו להחזיק את הקיר ולחתור ברגליים עד שנגמר האוויר. אבא היה ישר כמו סרגל, אסור לשקר, אסור לעגל פינות אסור ליפות את המציאות, וגם ישיר ובוטה היה - צריך להגיד את הדברים כפי שהם ואת כל מה שהוא חושב גם אם הצד השני נעלב או כעס וכל ממלאי התפקידים סבלו מנחת לשונו. הוא נלחם כמו אריה על האמיתות שלו, והאמין שהן טובות יותר לכולם. לפעמים זה היה מביך, בשביל מה הוא נלחם מול כולם כמו "דון קישוט"? אבל גם מעורר גאווה בנחישות שלו ובאמונה הפנימית. אבא שגדל לתרומה ועזרה הדדית לכלל, נלחם למען טובתם של כלל חברי אפיקים. הוא ניהל את רפת אפיקים 14 שנה בהצלחה. במשך שנים רבות היה מרכז משק. היה מיוזמי ומקימי מפעל אפיקים. וגם בתנועה הקיבוצית פעל, הוא עסק בתכנון ופיתוח מבני משק ופיתח אמצעי ייצור חקלאי. בתחום החברתי פעל והקים את אולם המופעים, את האמפי, את גן הממשיכים, את פינת המשחקים. אבא שלנו נלחם בעשייה ובדיבור למען תקנות וכללים, לא הרפה גם כאשר נתקל בהתנגדות הממסד, ובמקביל היו חברים רבים שהגיעו בשקט להודות לו על דבריו ומעשיו. לעיתים זה היה מתיש, למה אתה תורם מזמנך? מכספך? מחייך למען אנשים שלא מעריכים את זה? אבל זה גם גרם לנו להעריך אותו עד אין קץ על היכולת שלו לראות את הכלל. אבא שלנו היה אדם סגור. הוא לא שיתף רגשות ולא הראה לנו חיבה רבה. כיבדנו את דרכו הסגורה להביע את אהבתו, ידענו שהוא יאבק למעננו בכל כוחותיו.

כשזיוי נהרג, במשך שנים הוא היה מגיע כל יום, ואחר כך כל שבוע, להניח פרחים על הקבר של זיוי ולטפל בכאב שלו על ידי עבודה פיזית.

אבא שלנו היה עקשן, הכי עקשן שיש. את העקשנות הוריש לנו והפך אותה לתכונת אופי משפחתית מרכזית, אבל גם לחלק מרכזי מהמותג שהוא "רודיק לוי" שום דבר לא עצר אותו, הוא לא ויתר על דבר שנראה לו חשוב. הוא לקח את "מחנה הממשיכים", שניטע לכבוד חג היובל ע"י נציגי הקיבוצים שהיו בהכשרות באפיקים, ולאחר מכן הוזנח ונטש, ושם שיקם במו ידיו את "גן הממשיכים" לזכרו של זיוי. לאחר יום עבודה בחממה היה עובר לעבוד בגן. הוא המשיך לעבוד בו במשך שנים ולגייס את כל מי שאפשר כדי להקים את פינת החמד הזו. באותה עיקשות הוא גם לא ויתר בקלות על החיים. גם כשהבריאות הכריעה אותו הוא המשיך להילחם על ריפוי והבראה בתקווה לשוב ולעבוד בגן הממשיכים, ורק לפני שבוע עוד נתן לנו תוכנית מפורטת איך הוא מתכנן לפתח את הגן והאזור סביבו בעתיד.

הנחישות שלו אפשרה לו לעשות את הקפת הכנרת באופניים בגיל 87 ועד לקורונה הלך לחדר כושר. איש חזק נחוש ועקשן שלפני שבועיים חגג 91 וגם ביום האחרון לחייו לחיצת היד שלו היתה חזקה משלי.

אבא שלנו היה המותג "רודיק לוי". ולמרות הפדיחות, המאבקים, המלחמות, היושרה והישירות, העקשנות והנחישות שנראו לנו לעיתים רבות מיותרים ומביכים, אנחנו מאוד גאים מאוד להיות הצאצאים של הדגם הייחודי הזה שלא היו ולא יהיו לו מתחרים. אולי רק זיוי שלא זכה להגיע מעבר לגיל 20.

עמרי, אורית, צאלה וכל הנכדים

אבא יקר!

...איפה ישנם עוד אנשים כמו האיש ההוא... שיר שבכמה מילים בודדות מסביר מי שאתה!

פעם ראשונה נפגשנו באביב בדיוק לפני 41 שנה ומאז תמיד היית פשוט גם ה "אבא" שלי.

איך אפשר בכלל לכלול בכמה משפטים חיים כה מלאים, עשירים ומיוחדים כפי שהיו לך?

בן 91 היית רק לפני שבועיים, לקחת חלק גדול בהקמת הארץ, בהקמת הקיבוץ והקמת כאן משפחה גדולה ונפלאה.

איש צנוע אתה, תמיד חשוב לך לעזור ולתמוך באחרים, "לנהל" את הקיבוץ, את המשפחה ואת המדינה.

אתה ואמא הם הדוגמה האישית בשבילנו לחיי משפחה וחיי נישואין ארוכי שנים, צנועים, מאושרים,

תומכים, מלאת אהבה ועשייה ללא הפסקה, ואם אני לא טועה אתם יחד כבר יותר מ-65 שנים.

אנחנו כולנו נתגעגע אליך מאוד, במיוחד לשיחות הנפלאות איתך על כל נושא אפשרי, הוויכוחים הסוערים

והמעניינים איתך, לתיקון כל דבר שנשבר, הטיולים בארץ ובח"ל, יכולות המחשב וטכנולוגיה שלך, מילוי

תשבצים וקריאת ספרי הארכיאולוגיה, טבע והיסטוריה, פוליטיקה ועוד.

ובעיקר לידיים הפתוחות לכולנו, לנכדים ונינים.

אבא, אתה לוחם, פטריוט וגיבור ארץ ישראל בשבילי, ותמיד תהיה.

עד לפני כמה שבועות הייתה עדיין פעיל מאוד לגילך ומלא אופטימיות שתוכל לנצח את תהליך הזקנה

הטבעי, כי נשאר צעיר בנפשך. עד הרגע האחרון עוד תכננת תוכנית המשך לגן הממשיכים ולניהול

בקיבוץ. לא הפסקת רגע להילחם!

רק בשיחה האחרונה שלנו מפורייה אמרת לי:

גבי, משעמם לי פה, אני רוצה ללכת הביתה, אין לי כבר מה לעשות פה!

אבא, אני גאה ומאושרת שהייתה לי זכות גדולה להיות חלק בחיים שלך אתה תמיד נשאר אצלנו בלב

ובנפש ונמשיך לאהוב אותך גם כשאתה עכשיו במקום אחר. תנוח בשלום ותדע לך, שהשארית חלק גדול

ממך אצל כולנו בלב וגם בדור ההמשך.

גבי לוי

קיבוץ אפיקים אבל על פטירתה של חברתנו

נילי אבן ז"ל

ומשתתף בצער בני המשפחה
יונה, שרוליק וגבי, והאחות סמדר.
יהי זכרה ברוך!

דברים שנשאו על קברה

היום אנו מלווים למנוח עולמים את חברתנו נילי אבן ז"ל. בת 78 שנים הייתה במותה. בת וחברת אפיקים כל חייה.

נילי נולדה בנובמבר 1942 להוריה רוזה ושורה אילנאה, ממייסדי קיבוץ אפיקים. בת בכורה במשפחה, אחות לסמדר, הבת הצעירה.

קבת קיבוץ, עברה את המסלול הקבוע של כל ילדי הקיבוץ. בית תינוקות, שישייה, גן הילדים והלינה המשותפת. במלחמת השחרור, כשפרצו הקרבות בעמק-הירדן, עברה נילי את חוויית פינוי הילדים לחיפה, כמו כולם. אבא של נילי, שורה, היה פעיל מאד גם מחוץ למסגרת הקיבוצית ונשלח למשימות שונות בחו"ל. כשקמה המדינה, גויס שורה כשליח עלייה לארגן את עליית היהודים לישראל. כשנקרא להיות שליח המדינה בצרפת, לקח עמו את רוזה ואת שתי הבנות. כך זכו נילי וסמדר לחוות את פריס, העיר הקסומה, וזה בהחלט לא היה כמו כולם.

לאחר כמה חודשים, נקראה רוזה לחזור הביתה, אל הכרם. עונת זמירת הגפנים החלה, ולרוזה לא היה תחליף. שורה נשאר בפריס, ורוזה חזרה עם הבנות הביתה.

נילי עלתה לכיתה א' בביה"ס באפיקים. כבר בכיתות הראשונות התגלתה נילי כספורטאית מצטיינת. במיוחד בלטה בריצות הקצרות, לספורטאים בימים ההם היה מקום של כבוד בחברת הילדים. לנילי הייתה אף נטייה למוסיקה. היא למדה לחלל בחלילית כמו כולם, ואף למדה לנגן באקורדיון.

במשפחת אילנאה היה נהוג לקבל את פני האורחים בהופעה אמנותית. סמדר שרה ונילי ליוותה אותה בנגינה. הבנות נהנו מאד להופיע, והאורחים מחאו להן כפיים.

את שנות התיכון החלה נילי בבית-ירח וסיימה אותן בביה"ס כדורי. נילי אהבה מאד את תקופת לימודיה בכדורי, הן מבחינה לימודית והן מבחינה חברתית.

בצבא שרתה נילי בפיקוד דרום, ולאחר השירות הצבאי יצאה לשנת שירות, לקיים את צו התנועה, כמו כולם. כך הגיעה נילי לקיבוץ הצעיר יוטבתה, אי-שם בקצה העולם, חלוציות במלוא מובן המילה.

באותו זמן היה בן-דוד של נילי חבר בגרעין שהגיע לקיבוץ איילות השכן. הוא החליט לבקר את קרובות שביוטבתה, והזמין את חברו יונה לבוא איתו. כך נוצרו קשרי ידידות בין נילי ליונה. כשחזרה נילי לאפיקים ויונה עזב את איילות, הוא בא לבקר אותה באפיקים. הידידות צמחה והתעצמה ונחתמה בחתונה. החופה נערכה באוהל, אל מול הכנרת, עם הרב קורן ממושבת כנרת. החתונה נחגגה ברוב-עם, ל-4 זוגות מאושרים שנישאו ביחד, על פי התקנון הקיבוצי. נילי ויונה בנו את ביתם באפיקים וכאן נולד להם הבן שרוליק, שהביא אושר רב להוריו.

נילי עבדה תחילה בבתי הילדים בגיל הרך. אחר כך עבדה במטבח ומשם עברה למחסן הבגדים. בשנים האחרונות עבדה ב"חמד". נילי הייתה עובדת חרוצה וצנועה, שמילאה את חובותיה ככל יכולתה.

עם השנים התרוקן הקן. שרוליק הקים משפחה משלו לשמחתם וגאוותם של הוריו.

השנים שחלפו לא היטיבו עם נילי. בריאותה התערערה, הן גופנית והן נפשית, ולא תמיד מצאו הרופאים מענה למכאוביה. בעשר השנים האחרונות, הייתה נילי דיירת ב"בית אשלים", בו קיבלה טיפול מקצועי ומסור לאורך כל הדרך.

יונה היה לצידה כל הזמן. סמדר ליוותה, תמכה וחיזקה. שרוליק בביקוריו ניסה לשמח אותה, אך היא הלכה והתכנסה לתוך עצמה, וקשה היה לחדור את מעטפת השריון שלתוכו התכנסה.

בתקופת מחלתה האחרונה היא סבלה מאד לאורך ימים ושבעות, וידם של הרופאים קצרה מלהושיע. במותה, נגאלה מייסוריה, ומצאה לה סוף סוף מנוחה נכונה.

עם יונה, האיש שאיתה, עם שרוליק וגבי, עם סמדר האחות, ועם כל בני המשפחה, הדודים והחברים, אבל בית אפיקים.

יהי זכרה ברוך ותהא נשמתה צרורה בצרור חיינו.

נילי שלנו.

חמותי היקרה הייתה אישה טובת לב. מצד אחד חמה לבבית ודואגת. מצד שני מאוד אסרטיבית בכל הקשור לניהול הבית. היא זו שתמיד קיבלה עבור יונה כל הודעה טלפונית שהגיעה בעקבות עיסוקיו הרבים: בענייני בית הכנסת, בענייני קבורה, בענייני עבודתו כרב"ש וכממונה בטיחות. היא הייתה המזכירה האולטימטיבית. גם בבית. כששכח איפה שם את הכובע, המשקפיים והתיק. היא זו שדאגה לקנות מכל טוב ולפנק אותנו בסופי שבוע כשהגענו לבקר. היא אהבה אותי כבת ונתנה לי להרגיש זאת.

אתמול כשהודיעו לי שאיבדנו את נילי, חשבתי על כל אותן פעמים בחיינו שאיבדנו אותה. כן, לצערי זו לא הייתה הפעם הראשונה. אני זוכרת את הביקור שבו החלה התדרדרותה הנפשית. לא האמנתי שהאישה שהייתה לתפיסתי אסרטיבית וחזקה, פתאום משום מקום, הפכה ביום בהיר לדמנטית. זאת הייתה הפעם הראשונה שאיבדנו אותה. זאת הייתה הפעם הראשונה שפגשתי את מבטה הריק מחיוניות, ריק מהאופטימיות האופיינית לה ומשמחת החיים. אבל עדיין, למרות שידענו שחצתה את נקודת האל חזור, ברגעי צלילות מסוימים, כששבה להעיר לשרוליק על כך שאינו מגולח, או כשסיפרה על פעילותה עם סמדר, או על ביקורו של יונה, בתוך תוכנו קיננה תקווה שאולי, באותה פתאומיות שזה התחיל, זה גם יגמר.

לא הפסקתי לקוות גם בחודש האחרון. כי איך יתכן שדלקת ריאות תגבה את חייה של מי שהייתה בעברה אצנית, זאת שרופאים קבעו שמצבה הגופני תקין, שיש לה לחץ דם של ילדה בת 12. שמרבית חייה הייתה אישה בריאה שחיה בפשטות באופטימיות וללא דאגות. כאן בחממה העוטפת של הקיבוץ.

נילי חמותי היקרה. תמיד נזכור את השנים היפות שהיית איתנו. את ה"יציאות" המצחיקות שלך, תמיד תהיי בליבנו, ולא נפסיק להתגעגע אליך בכל פעם שניזכר בך. וכשנזכר בך, יהי זכרך ברוך.

גבי (כלתה של נילי)

בראשית ברא אלוהים

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים
אֶת הַשָּׁמַיִם שְׁבַעֲצָם אֵינָם
וְאֶת הָאָדָמָה שְׁרוּצָה בָּם לְגַעַת,
בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים חוּטִים מְתוּחִים בִּינָהם
בֵּין הַשָּׁמַיִם שְׁבַעֲצָם אֵינָם
וּבֵין הָאָדָמָה הַמְשׁוּעֶת,
וְאֶת הָאָדָם הוּא יָצַר
שְׁהָאִישׁ הוּא תְּפִלָּה וְהוּא חוּט נוֹגַע בְּמָה שְׁאֵינָנו
בְּמַגַּע שֶׁל רֶךְ וְדַקּוֹת

רבקה מרים

קיבוץ אפיקים אבל על פטירתה של חברתנו

הדס יובל ז"ל

ומשתתף בצערם של איצ'ה
יואב, חגי, יורם, חמדת
ובנות ובני זוגם, הנכדים ובני המשפחה.
יהי זכרה ברוך!

דברים שנשאו על קברה

היום אנו מלווים למנוחת עולמים את חברתנו הדס יובל ז"ל. אני קוראת את המילים האלה ואינני מסוגלת להאמין כי הדבר הנורא הזה קרה באמת.

הדס, כמזכירת הקיבוץ בעבר, הייתה זו שהספידה את החברים שהלכו לעולמם. אנחנו, ביננו, היינו אומרים שאנחנו הולכים להלוויות כדי לשמוע את הדס. כל כך ברגישות ובכבוד היו דבריה נשמעים, בקול רך וביטוי בהיר ונוגע ללב. אני באתי אחריה. אבל להספיד אותה זה קורע את ליבי. הדס נולדה בבת החולים בעפולה באוגוסט 1947. בת רביעית להוריה - לזר ולאה וולוכבינסקי-ורד ממיסדי קיבוץ אפיקים. אחות צעירה לרחליה, אבנר ורינה. היא עברה את המסלול הקיבוצי הקבוע מבית התינוקות - לשישייה, לגן זוזי שבבית הלבן. שרדה את הלינה המשותפת. זכרה מאד לטובה את הדירה המשפחתית בבית 4. את האווירה המשפחתית החמה, את טקסי החגים וימי ההולדת, ואת טעם העוגות והלביבות של אמא "שהיו הכי טעימות בעולם".

בביה"ס באפיקים, בכתה א', קיבלו את פניה המורה עליה לוי (אביאסף) והמטפלת רעיה חסקלברג. הדס אהבה ללמוד והתבלטה כתלמידה מצטיינת ומוכשרת, שכתב-ידה יפהפה. היא הוערכה מאד הן ע"י המורים והן ע"י בני הכיתה. הייתה משתתפת פעילה בפעילויות החברתיות, ועובדת חרוצה במשק הילדים בשעות אחה"צ, בכיתה ח' היא ניהלה את הדיר לאורך כל השנה. אבל הכי היא אהבה לקרוא ספרים, הייתה אלופת הספרייה. בבית-ירח בלטה הדס בהישגיה הלימודיים, בעיקר במקצועות ההומניסטים. המחזור שלהם היה הראשון שעבר את בחינות הבגרות בבית-ירח.

בצבא שירתה הדס בפלוגת הנדסה של חיל השריון בג'וליס, כמש"קית חן. כשהשתחררה וחזרה לקיבוץ, השתלבה בעבודה בגן שקד. בדיוק אז פרצה מלחמת ששת הימים והיא ליוותה את הילדים ששהו במקלט. לאחר שנת עבודה בקיבוץ, יצאה ללמוד הוראה בסמינר "אורנים", זה היה מובן מאליו, כי הדס אהבה מאד ללמוד וללמד. עם סיום לימודיה, בתחילת עבודתה כמורה בביה"ס, נפטר אביה לזר באופן פתאומי, בגיל צעיר יחסית, וזה היכה בשוק לא רק את המשפחה אלא את הקיבוץ כולו.

את איצ'ה הכירה הדס בנופש רווקים בחוף "ארגמן" בעכו. החתונה נערכה בחדר האוכל, ותלמידיה של הדס רקדו שָׁרְלִיָה לכבוד הזוג הצעיר. יואב הבן הבכור נולד באפיקים. אחר כך ניסו את אילת-השחר, הקיבוץ של איצ'ה, שם נולד בנם השני חגי. בסוף, לשמחתנו, בחרו לבנות את ביתם באפיקים, וכאן נולדו הבן השלישי יורם ובת הזקונים חמדת. עשרות שנים עבדה הדס כמורה מחנכת בבית הספר באפיקים, ומאות תלמידים זכו לחוות את החוויה החינוכית, הלימודית, הערכית והמעשירה שנטעה בתלמידיה.

כולנו זוכרים את ההצגות המקסימות שכתבה וביימה, את השירים שחרזה, את מסיבות בר-המצווה ומסיבות הסיום. את מגילת אסתר המועלית מדי שנה לקראת פורים ושגורה בפי כל בוגרי בית הספר. הדס זכתה לראות את אורי, נכדה הבכור, משתתף גם הוא בהצגה המסורתית. היא הייתה תמיד בצוות המוביל של ביה"ס, דמות מפתח במערך הבית-ספרי שלנו. בחשיבה החינוכית, ביוזמות החברתיות, בחתירה להרחבת האופקים ומיצוי היכולות, ובמסירות האינסופית לתלמידיה.

בהמשך עברה ללמד גם בבית-ירח, וכשיצאה לפנסיה, לאחר 44 שנות הוראה, המשיכה בהתנדבות ללמד תלמידים עולים חדשים ולתמוך בתלמידים הזקוקים לקידום.

בין לבין כיהנה הדס כמזכירות הקיבוץ (יחד עם אורי פינסקי) במשך 4 שנים, תפקיד שאין תובעני ממנו בחברתנו, וזאת מתוך הכרה ותחושת מחויבות לחברה, לערכיה ולחבריה, ואהבת הקיבוץ על הטוב ועל הפחות טוב שבו. ואולם, החוויה האישית המופלאה ביותר עבורה הייתה החוויה המשפחתית, וכך כתבה: "בגיל 60 זכיתי לחבק את אורי נכדי הבכור, ואחרי חצי שנה את אלון... תוך 6 שנים 6 נכדים" מאיה, גוני, גלעד ואדם, ובשנתיים האחרונות קיבלתי בשמחה את איתמר ואביב... איזה אושר לסבא וסבתא... ושמחה גדולה לשמוע על המדרכה את הקריאה "סבתא" שקורא לי אחד הנכדים, ומזכיר שיש לי המשכיות..."

ופתאום בלילה נורא אחד, נקטעה ההמשכיות, הרבה טרם זמנה, ונותרנו המומים וכואבים. ואין מילים לנחם. כשמת אדם אהוב - משהו באוהביו מת עמו "כי כולנו רקמה אנושית אחת חיה, ואם אחד מאיתנו הולך מעמנו, משהו נשאר איתו..." נשארה האהבה, ונשארו הגעגועים. עם איציה, והבנים יואב חגי ויורם והבת חמדת ובני ובנות זוגם, עם האח אבנר והאחיות רחליה ורינה, עם הנכדים ובני המשפחה - אבל וכואב בית אפיקים על מותה של הדס.

אסנת בר

אנחנו מדפדפים בתמונות, ומנסים להיזכר, אבל, את, אמא, שמעולם לא אהבת להצטלם שייכת בעיקר לזיכרונות המורכבים ממילים. ואת אלו, כך אני מרגיש, יותר קשה לנו יותר לשמור בעדיך. את תמיד היית לוח זיכרון מהלך. שמות, תאריכים, אירועים, מי אמר למי. המנגנון של השכחה פשוט לא עבד אצלך וזכרת את הכל. מקומות, אנשים ובעיקר המון מילים, זכרת הכל, פשוט הכל. אולי למעט העובדה שכבר סיפרת לנו את זה. לעיתים היה נדמה שהראש שלך, אמא, כלא את הזמן ולא נתן לו להשתחרר. אולי בכלל מה שפרץ מתוך כלי הדם, היה נחשול של זיכרונות. לילה מתחת לכילה על הגג בלי אמא ואבא, משפט שהגננת אמרה לך בגן, עוגת יום הולדת, תנועת היד של אבא שלך, הכל יצא החוצה. ריב ילדות עם רינה, רחלה נוסעת לאנגליה, אבנר בארה"ב. החיים לא יכלו לחלוף מולך בכמה שניות, את זוכרת הכל. מישהי מהצבא, סמינר, אבו כריסטו בעכו. שטף זיכרונות לא פוסק. לידות, בתים, תלמידים, הוא זורם וסוחף שנים שחולפות, אנשים אהובים שנעלמים על האופק. משפחה מתרחבת ועוד זיכרון, ממשיכים ושוטפים ובסוף מכסים את הכל. ואין כלום. רק רחש הגלים חרישי ודומע.. הפכת לזיכרון שלנו. ואנחנו נזכור. אנחנו המשפחה, שבנית וטיפחת ושמרת את כל ענפיה, וגם תלמידיך, כי כולם היו תלמידיך. אנחנו נזכור. תודה, אמא, אני כל כך אוהב אותך.

יואב יובל

פניה ברגשטיין כתבה על ניגונים ששתלתם בי אמי ואבי, אשר כמו גרעינים נישאו בלב עד אשר עלו וצמחו, ובדופקי נעורים ושבים. אמא הייתה מלאה בניגונים של אמה ואביה, ניגונים שלחניהם שירי עם רוסיים ומילותיהם בעברית העשירה שכל כך אהבה, ומתארים נופים וזיכרונות המשתרעים, מהחורף המושלג של אוקראינה ולטביה, ועד לחום המהביל של עמק הירדן. אולם נדמה שאצל אמא ניגונים אלו מעולם לא היו צריכים להתעורר לפתע, שכן הם תמיד פעמו בה בעוצמה, ליוו אותה לכל מקום במחשבותיה ובחלומותיה. אמא הייתה מורה, בכל רמ"ח ושס"ה. קרוב ליובל שנים היא לימדה את "בני התשחורת" כפי שנהגה לכנותם. לימדה על שווא נע ועל המרד ברומאים, על האקלים המשווני ועל יסודות הנצרות. אבל לא פחות מכל אלו היא לימדה ערכים של משמעת ושל משמעת עצמית, של נאה דורש ונאה מקיים, של לראות גם את הקולקטיב ולא רק את עצמך. לימוד זה לא היה מתוך תכנית לימוד שמישהו כתב, אלא פשוט מתוך האדם שהיא הייתה ומהדוגמא האישית שנתנה. אמא הייתה מורה גם כשיום הלימודים הסתיים, תמיד שמחה ללמד, להסביר, להרחיב ולהרבות במצוות "הבא דוגמאות", כאשר בכל נושא שעולה היא תרמה מהידע הרחב שלה. אמא אהבה לרקום בשעות הפנאי שלה. זו פעולה בה המלאכה והאומנות שזורות זו בזו ותלויות זו בזו, ולכן אין זה מפתיע שאמא התמסרה כל כך לתחביב זה. כך היא שילבה בין היכולת שלה להתמשמע לנעימת המחט שוב ושוב במיקום המדויק ובטכניקה הנכונה, לבין הרצון שלה ליהנות מאומנות בצבעים ובצורות האהובים עליה. אמא תמיד פחדה לסבול מזיקנה ושאלנו נסבול מהזיקנה שלה, כך שהדרך הפתאומית והמהירה בה הלכה לעולמה היא באופן מסוים התגשמות של רצונה. לאמא גם תמיד הייתה חשובה המשפחה, גם המצומצמת וגם המורחבת. היא שמחה לראות אותנו מאוחדים בכל הזדמנות, ובוודאי הייתה שמחה לראות אותנו יחד בשבוע האחרון. רק יומיים לפני שאירע מה שאירע קיימנו אירוע משפחתי ממנו שוב אמא יצאה בהתרוממות נפש. באופן זה נוצר חיבור בין שני הרצונות של אמא, וידעה זו ודאי מקלה על הכאב. נוחי על משכבך בשלום אמא, בעמק שכל כך אהבת.

יורם יובל

משולחן מנהל הקהילה

חברים וחברות יקרים, כמדי חודש, מספר עדכונים מהנעשה בקהילה.

בשבוע שעבר נפרדנו מ-2 חברות וחבר קיבוץ וליווינו אותם בדרכם האחרונה: רודיק לוי ז"ל, נילי אבן ז"ל והדס יובל ז"ל. יהי זכרם ברוך ונצור בדברי ימי אפיקים.

פרויקט דודים – אנו מחכים למשלוח ראשון של דודים מכרומגן ויוצאים לדרך בעוד מספר ימים. בסקר אשר נערך על ידי כרומגן הוגדרו כמה עשרות גגות כלא מתאימים להתקנת מערכת סולארית. כפי שציינתי בפרסום קודם, ראינו לנכון לבחון הנושא בשנית וזאת משום שאנו רואים חשיבות רבה בהתקנת מערכות סולאריות בכמה שיותר בתי אב. לפני כשבועיים ערכנו סיור בהשתתפות הקבלן אשר נבחר לבצע הפרויקט, עברנו בכלל הבתים אשר הוגדרו בסקר כלא מתאימים להתקנת קולטים וייצרנו פתרונות לרובם המוחלט (מלבד כ 5 בתים). בשבועות הקרובים ייצרו קשר עם בתי האב הרלוונטיים באופן פרטני לצורך הסבר הפתרון הספציפי לביתם ובחירת מערכת.

*****הבהרה לגבי עלויות שדרוג הדוד והקולטים** – המערכת הבסיסית אותה מתקין הקיבוץ ללא עלות לחבר הינה דוד בנפח 150 ליטר, תוספת מערכת סולארית כוללת התקנה בעלות 1,170 ש"ח. חברים המעוניינים לשדרג המערכת לדוד 200 ליטר עם קולטים תואמים, סך העלות הינה 2,106 ש"ח.

מודעות אבל – נושא מימון מודעות אבל עלה לדיון בהנהלת קהילה בתאריך 18.5, הוחלט כי משפחות אשר יבחרו לפרסם מודעת אבל, הקיבוץ ישתתף ב 50% מעלות פרסום המודעה עד למקסימום השתתפות קיבוץ של 1,000 ש"ח.

"שומר חומות" – במהלך המבצע קלטנו כ 70 נשים, גברים וטף מישובים שונים בדרום, המשפחות התארחו ב"מבצר", אכלו בחדר האוכל והשתכשכו בבריכה, שמחנו לסייע ולאפשר למשפחות הפוגה נעימה ושקטה. על המבצע ניצחה **אורית רויטמן** אשר נרתמה וריכזה הטיפול במשפחות, וזאת הבמה להגיד תודה על הדאגה והטיפול המסור.

"הדשא של השכן..." – עלות המים להשקיה בשנת 2020 עמדה על כ-420 אש"ח. מדובר בהוצאה משמעותית מאוד בתקציב הקהילה. בדו"חות רבעון ראשון לשנת 2021 אנו רואים עליה בהוצאות המים, וזאת משום שבהשוואה לשנת 2020 הגשמים השנה הסתיימו מוקדם יותר, ובהתאם התחלנו בהשקיה. בימים אלו אנו עורכים בדיקות על מנת לצמצם עלויות המים להשקיה, דשאים שונים צורכים כמות שונה של מים והמטרה להתאים במדויק את כמות המים האופטימלית לכל חלקת דשא ובכך לחסוך בעלויות.

שבת שלום
קורן רביב.

תוצאות ההצבעה בקלפי

מתאריך: 6-9.6.21 // סה"כ מצביעים – 227

מועמד לתפקיד מרכז ועדת צרכים מיוחדים

עטר גלסמן

בעד: 218 נגד: 9

מידע מאגף בריאות

פעילות גופנית במים

פעילות גופנית במים הינה ההתעמלות הטובה ביותר.

מסייעת בחיזוק ועיצוב שרירי הגוף, חיזוק עצמות השלד תוך מתן דגש על מניעת בריחת סידן, טיפול בבעיות גב ועמוד שדרה כרוניים, חיזוק הריאות והקלה בנשימה. היתרונות על התעמלות ביבשה הן במניעת עומס על המפרקים ופלאג גוף תחתון על מנת למנוע בעיות וכאבים בגב התחתון ועמוד שדרה מותני.

הפעילות במים יעילה במיוחד לאנשים כבדי משקל, ומנצלת את יתרונות המים אשר מקנים יכולת של נשיאת 10% ממשקל הגוף ולכן העומס על עמוד השדרה והמפרקים אינו מורגש, טווח התנועה רחב יותר ועוצמת העבודה אינה פוגעת באברי הגוף.

פיזיולוגית המים תורמת לעבודת כל שרירי הגוף בו זמנית ללא מאמץ מוגבר ומונעת התכווצות שרירים.

יש לציין שהתעמלות במים טובה לקבוצות אוכלוסייה מגוונות כגון קשישים, חולי סכרת, מבוגרים הסובלים מבריחת סידן, אנשים הסובלים מלחץ דם גבוה, נשים בהריון או אחרי לידה. טמפרטורת המים בבריכה שלנו כבר 28 מעלות נעים ומתאים לכולם נותר לרענן את בגד הים וקדימה למים!!! מי שמעוניין בסט תרגילים יפנה אלי

כשאני מרגיש לא טוב בשעות שהמרפאה סגורה מה עושים??

מתקשרים לשר"פ 6900 או 6889 מטלפונים וניידים של אפיקים או מכל טלפון 23412343 073 האפשרות לתקשורת היא מכל מקום בארץ וגם מחו"ל

לא מדובר במקרה חירום אלא במקרים שזקוקים לעזרה רפואית או ייעוץ שאינו ברמה דחופה מאוד. מדובר במקרים כמו הרגשה כללית לא טובה, חום, לחץ דם גבוה, כאבי בטן ומצבים אחרים שאינם מחייבים עזרה דחופה. נוהל חירום מפורסם בנפרד.

איך מתניידים? – ברכב פרטי, רכב הקיבוץ, מונית:

להלן אפשרויות העזרה דרך השר"פ

- ייעוץ בטלפון ע"י רופא מומחה ברמה של מנהל מחלקה
- ביקור בית של רופא (הרופא יגיע עד שעתיים מהפניה) השתתפות עצמית 25 ₪ לביקור הרופא.
- ביקור בית של אחות שטח (מידית) רק אם האחות זמינה. (זו לא אחות תורנית של פעם שהייתה זמינה תמיד ומידית)
- הפנייה למיון (פקס מגיע ישירות לבית החולים המבוקש)
- שליחת מרשם רופא בפקס לתרופה, לבית הסיעודי.
- פנייה למרל"ם בטבריה (על יד מד"א) פתוח עד 12 בלילה השתתפות עצמית 25 ₪
- אם האמבולנס מוזמן ע"י השר"פ אין עלות כספית גם אם אין אשפוז.

לבריאות ושלא נצטרך

עירית פורת, בריאות ורווחה

דבר יו"ר אגף חינוך

אלבומו המופתי של שלמה ארצי שיצא בשנת 1988 טבע בפי כולנו את המונח 'חום יולי אוגוסטי'. ואכן, בעמק הירדן בחודשים אלו כבד החום מנשוא. מאידך, תקופת האביב, שקודמת לקיץ מביאה עימה תנועתיות גדולה של מזג האוויר. כפועל יוצא מכך אנו חווים חוסר יציבות של מעלות החום שלעיתים אף מטפסות לגבהים גדולים מימות הקיץ. חלק ניכר מגלי החום ותקופות השרב מופיעות דווקא בשלהי האביב (אם ניתן לקרוא לו כך בארצנו) בעוד שבחודשי הקיץ החום הינו 'אחיד' ויציב.

הפער המובנה שבין לוח השנה העברי לזה הגרגוריאני מייצר לנו מדי שנה גיוון ועניין בתהליכי העבודה של מערכות החינוך. השנה התברכנו בכך שחג השבועות התקיים 'אי שם' במחצית חודש מאי ובכך התאפשרה לנו תקופה ארוכה יחסית של התארגנות, והיערכות לקראת תקופת הקיץ. אינני משוכנע שתלמידנו היקרים שמחים על כך, אבל אני רואה את היתרונות שהדבר מביא.

בהמשך ישיר לכך ניתן כבר לומר שבהתאם לאימרה 'אין ארוחות חינם', הרי שאנו צפויים 'לשלם' על תקופת שקט ופעילות זו כבר במהלך חודש ספטמבר אשר מורכב רובו ככולו מחגי תשרי – אבל לכך עוד נידרש בהמשך.

כפי שפורסם בעלון הקודם, במהלך התקופה האחרונה עסקו מנהלת הגיל הרך עדי וגננות גנים הדר ושקד, לאה וגלית, בתכנון ובניית הקבוצות לגנים בשנת הלימודים הבאה. בסיומו של התהליך שכלל שיחות ומפגשים עם ההורים, עם הנהלת הקהילה ועוד נקבעו הקבוצות לשנה הקרובה. בגן הדר יהיו 23 ילדות וילדים ובגן שקד 34 ילדות וילדים. כחלק מהתהליך נועצנו ונעזרנו גם במפקחת מטעם משרד החינוך.

כידוע לכולנו, החל מ-1 יוני בוטלו הנחיות ומגבלות התו הירוק והתו הסגול. חלק מהסוגיות המתלוות לנושא הינה הינן בחינה מחודשת של כללי ההתנהגות שלנו במערכת החינוך, ובדגש בגיל הרך. כזכור, כבר במהלך חודש מאי התקבל אישור להקלה בהנחיות של משרד החינוך בכל הקשור לכניסת הורים לגנים ואנחנו בחרנו, משיקולים פדגוגיים, שלא לבטל את כל המגבלות. לאור ההנחיות החדשות, נבצע בחינה מחודשת של ההנחיות ובדגש על כל הקשור למסיבות הסיום של הגנים הבוגרים (הדר, שקד) ואופן שילוב ההורים באירועים אלו.

צוות המטפלות בגיל הרך מתוכנן לצאת ליום צוות בתאריך 1 יולי (יום ה') בשבוע. מן הסתם, ביום זה תהיה מערכת הגיל הרך סגורה. אני מודה שהיו לי, לנו, לא מעט 'כאבי בטן' (מוצדקים!) בקבלת ההחלטה על המועד ומתכונתו של יום הצוות.

אנחנו נמצאים בסיומה של שנה מורכבת, מבלבלת, שונה ואחרת. אין לי ספק שהדבר מורגש בכל חתך ורובד – החל בילדים, בוודאי להורים, ולא פחות מכך לצוותים. נוסיף לכך את העובדה שבמהלך השנתיים האחרונות לא הצלחנו לאפשר לצוותים יום ריענון משותף. לקיומו של יום הצוות ישנן מספר מטרות חשובות וביניהן אוורור הצוות, גיבוש, לכידות ומתן חיזוק ומוטיבציה לצוות 'רגע לפני' חופשת הקיץ.

אני מבין ומודע לקושי ולבעייתיות הכרוכה בקביעת מועדו של יום הצוות, ובשל כך בחנו חלופות אפשריות לקיומו (ביום ו', חצי יום לאחר שעות הצהריים ועוד). מתוך מה שבחנו נמצא כי חלופות אלו אינן נותנות מענה למטרות לשמן אנו מקיימים את יום הצוות ומכאן שהוא נותר במועד שנקבע.

צוותי המדריכים בחמ"ש מצויים ב"ישורת האחרונה" שלפני פעילות הקיץ. התכניות תוכננו, מרבית ההכנות הושלמו ואנחנו נמצאים בשלבים האחרונים.

בשבוע הקרוב יתקיימו מפגשים עם ההורים, ובהמשך גם עם הילדות והילדים עצמם, ובכך נשלים את מערכת ההכנות הארוכה והמקיפה לקראת פעילות הקיץ.

בשלושת החודשים אחרונים קיבלנו 'חיזוק' לחמ"ש בדמותה של סול, פרקמ"שית ('פרק משימה') מגרעין 'נשר' של תנועת הנוער העובד והלומד.

סול נמצאת יחד עם עוד 13 מבנות ובני גרעינה בקיבוץ בית זרע. בבקרים הם עובדים בחקלאות ו/או בהוראה בבתי הספר, ובשעות אחר הצהריים הם משלבים בהדרכת בני נוער במערכות החינוך החברתי ביישובים. סול התחילה את פעילותה בהדרכה של שכבות ז'-ח' ביחד עם בן, ובשבועיים האחרונים נכנסה להדריך גם את בנות ובני הפרבר.

הניסיון ויכולות ההדרכה שסול מביאה עימה משדרגים את הפעילויות שעוברים בנות ובני הנוער באפיקים ומאפשרים לנו להגיע לחבריה שעד כה נמנעו.

סול תהיה איתנו עד חודש פברואר הקרוב – נאחל לה ולבנו ובני הנוער הצלחה רבה!.

ביום ד' האחרון (2/6) התכנסה מועצת החינוך למפגש החודשי. על הפרק עמדו שלושה נושאים לדיון.

לוח חופשות לשנה"ל תשפ"ב – בשל הסמיכות של חגי תשרי לתחילת שנה"ל תשפ"ב עלה צורך לקבוע כבר כעת את לוח החופשות לתשפ"ב. המועצה אישרה את לוח החופשות שהוצג והוא יפורסם על ידי מנהלות המערכת (גי"ר, חמ"ש).

בחינת התשלום לחמ"ש כחובה/רשות – הנושא נמצא על סדר היום (והמדרכות) מזה זמן. קיימנו דיון ראשוני בנושא ממנו למדנו כי נדרש להעמיק בנתוני הבסיס בטרם נקבל החלטה. הדיון בנושא יימשך במפגש הבא. **תזונה מיטיבה בחמ"ש (חד"א)** – לא הגענו לעסוק בנושא והוא יידון במפגש הקרוב של מועצת החינוך.

ביום חמישי הקרוב (10/6) נציין את א' ראש חודש תמוז. לכאורה תאריך שאיננו משמעותי עבור מרביתנו המתנהלים על פי אותו לוח גרגוריאני. אף על פי כן מצאתי לנכון וראוי להרחיב מעט בנושא קביעתו של ר' החודש ומה החשיבות הנגזרת מכך.

קידוש החודש וקביעת מועדו של ראש החודש הראשון נעשה על ידי משה רבנו בהיות עדיין בני ישראל במצרים כמסופר בספר שמות פרק י"ב "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמור החודש הזה לכם ראש חדשים הוא לכם לחודשי השנה".

היטיב לנסח זאת הרמב"ם שגרס כי ראש חודש, קידושו וקביעת זמנו וזמנם של מועדי ישראל היא הקדושה הראשונה שנתקדש בה עם ישראל במצרים עוד לפני מתן תורה. היא מסמלת את כוחו של עם ישראל לקדש את הזמן ואף לשלוט עליו ולכוון את קדושת ראש חודש וקדושת המועדים כולם.

ידועה אותה אגדה מופלאה המובאת ברש"י בפרשת בראשית ובמסכת חולין (ס' ע"ב) על שני המאורות שנתלו ברקיע ביום רביעי לבריאה ואחד מן המאורות בא בתלונה לבורא העולם: אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד ואז העניש הקב"ה את הלבנה ואמר לה "לכי ומעטי את עצמך".

והנה דווקא הלבנה, המאור החוטא שנענש בהקטנת אורו הוא זה שמשמש לישראל בסיס לקביעת החודשים.

במדרש (שמות רבה ט"ו) מצאו חכמים בהופעתו והעלמותו של הירח במשך החודש רמז לחיי עם ישראל. ואכן מדוע דווקא הלבנה היא המסמלת את קיומו של עם ישראל יותר מן החמה שלא חטאה. שכן בהופעתו והיעלמותו של הירח טמונה תכונה חשובה ויסודית המסמלת יותר מכל את מהותו של עם ישראל. לירח יש סגולה להתחדש מחדש גם לאחר שהוא נעלם מעינינו בטוחים אנו שהוא מסוגל להופיע ולהתחדש מחדש זוהי תכונה מיוחדת אך ורק לעם ישראל אומות רבות הופיעו ונעלמו ללא שוב על במתי העולם הגיעו לשיאים גבוהים אבל נעלמו ולא הופיעו עוד.

לעומת זאת עם ישראל ידע מצבים קשים עד שנראה היה שעומד הוא להעלם ואורו שוב לא יזרח עוד, והנה הוא מופיע וזורח מחדש ומגלה שוב את תכונת ההתחדשות שבו.

מאחל לכולנו שנדע לחדש ולהתחדש, להמציא את עצמנו בכל פעם מחדש ובכל פעם בגרסה טובה יותר ומשופרת.

אמנון אביגדור,

יו"ר אגף חינוך

משולחן בינוי ותשתיות: מים

גן בית - ממשיכים ללחוץ על הקבלן לסיים את התשתיות בתוך הקיבוץ לפי התוכנית שהוצגה. יש עיכוב בביצוע השלב הראשון. אנחנו לוחצים שסיים את התשתיות שבתוך החצר, מאזור אפיקים ועד אזור מגרש הכדור סל.

בריכת אפיקים - הורדנו את עמוד החשמל עם כבלים באוויר והכנסנו לתוך האדמה לצורך בטיחות ונראות יותר טובה של המתחם, וכמו כן בין סוכת המציל לכיוון מבנה "המכשפה" היו מכשולים וגידור עם במבוק, הכל נחפר ופונה ויצקנו רחבת ביטון יותר בטוחה לעוברים שם וגם מקום יותר מסודר לשיבה.

בית עלמין – טיפלו בצורה יזומה בכל הקברים ששקעו, וזה המקום להגיד תודה לתאופיק ולעלי שהובילו וטיפלו בעניין.

מכבסה – ממשיכים עם השיפוץ, נבנה קיר חוצץ בין המכבסה למרפאה הוטרנירית שמוקמת בצד השני ואנחנו כבר אחרי צבע וחשמל ולפני מזגנים. מקווים לסיים את השיפוץ בקרוב לנוחות עובדי המכבסה והחברים.

כלי תפעולי – קנינו השנה זרוע מחפרון קדמי כולל כף נוספת לטובת עוד מגוון עבודות שנוכל לבצע בחצר ללא צורך להפעיל ולשלם לקבלנים פרטיים.

דודי מים חמים – סוף סוף יוצאים לדרך. נתחיל את התקנת הדודים ב-15/06/21 לפי מרכזיות. רשימת המרכזיות עם מספרי הבתים מפורסם שוב לטובת החברים, צורת ההתקנה תהיה שנעבור בית בית לפי הרשימה, נניח את הדודים על הגגות ונרד עם הצנרת המתאימה לכל מונה מים חמים של כל בית. בשלב השני נתאם עם כל חבר את חיבור החשמל, ולאחר שכל המערכת תורכב נודיע לכל חבר על הניתוק מהמרכזיה.

איציק כהן

בינוי ותשתיות

עדכון מהנדל"ן

אנו קרבים למחצית השנה ונבקש להביא עדכון קצר בנוגע לפרויקטים בהתהוות בענף הנדל"ן:

מבנה המכבסה.

שטח המכבסה צומצם לכשליש מגודלו. החלק הנותר, מיועד למעבר של הוטרנירית הקיימת, אשר נדרשת לחלל גדול יותר לטובת פעילותה. העבודות במקום מתבצעות בהתאם ללוח הזמנים והצפי להשלמה הוא בעוד כחודשיים.

סככת המסגריה (בצמוד לכלבו)

גג הסככה הוחלף ואנו ממתינים לקבלת היתר בנייה להקמת 2 חללים המיועדים להשכרה לעסקים בתחום המסחר והתעסוקה. קיים הסכם עקרוני עם יזם המעוניין לשכור את אחד החללים לטובת חנות לממכר מוצרים טבעיים. הצפי להשלמת הפרויקט הוא בעוד כ 4 חודשים.

שטח מדרום למכון הדבק

קיים הסכם שכירות עם חברה בתחום הבנייה, אשר המעוניינת בשטח לטובת אחסנה ולוגיסטיקה. פיתוח השטח נמצא בשלב היתרים ועבודות גידור ומצעים יחלו במהלך השבועיים הקרובים. צפי להשלמת הפרויקט כ 3 חודשים.

שטח האקונומיה (הרמפה)

כחלק מתהליך התייעלות של מגזר המזון, הוקצו חללים במתחם האקונומיה לטובת השכרות. חללים אלו, מיועדים לעסקים בתחום המזון. קיימים הסכמים עם שוכרים אשר עתידים לאכלס ואף מאכלסים כיום חלק מחללים אלו. בחודשים הקרובים מתוכנן שיפוץ משמעותי של המתחם על מנת להתאימו ולאפיינו כמרכז לעסקים בתחום המזון. צפי להשלמת הפרויקט 4-6 חודשים.

בהזדמנות זו נאחל בהצלחה לכל העסקים החדשים ותודה לכל לעוסקים במלאכה.

גל אולמן וצוות נדל"ן אפיקים

רשימת בתים – חלוקה לפי מרכזיות מים חמים

מים
חמים

מרכזית הפועל:

צפון

.159, 27, 26, 926

דרום

.950, 935, 934, 931, 930, 929, 928, 927

מרכזיה 13:

צפון

.16, 21, 8, 7, 6, 170 (בית הרופאים), 5, 4, 924, 13

דרום

.39, 32, 15, 29, 28, 25

מרכזיה 24:

מזרח

.42, 19, 18, 17, 12, 11, 10, 9, 3

מערב

.31, 30, 24, 23, 22, 20, 14, בית אשלים

פרבר:

מזרח

.43, 41, 40, 38, 37, 36, 35, 34, 33, 2, 1, 57, 56, מבצר, בית אילה, 57, 56, 1, 2, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 40, 41, 43.

מערב

."סלע", 234, פרבר.

דיזינגוף:

מזרח

."מקורות", בתי חיילים, דיזינגוף כוכב (225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232).

מערב

דיזינגוף 292, שכונת כ"ח (501 עד 519), "בית מולה", "נוער" (214, 215, 216, 217).

תרבות

תודות לחג השבועות:

מפיקה ראשית: אסנת בזמן

מפיקות החג – על הרעיונות והביצוע: ליהי מידן מעיין בירקנפלד ואורה עתיר.

הנחייה: לי קול, יזהר אברהם, יותם עתיר.

סדנת זרים: אושרת היימן, נאוה פלד, נועה רם, אורה עתיר ומעיין בירקנפלד.

כתיבת טקסט: יואב ושירי יובל.

די.גיי – טל רונן, **ריקודי עם –** אמוץ ברונטמן.

ריקוד נשים – חמוטל ברקן ועמית אוליאל.

ריקוד גנים – שני ניר ויובל פלד, **עמדת בירה –** אורי ברקוביץ ועמית ניר.

קפריינה – רון רויטמן, **עמדת אבטיחים –** אורית רויטמן, **תפאורה –** איריס לופטין ונדב ינאי

ריקוד זוגות פרבר – טליה סטביצקי ונטע בזמן, **ריקוד תינוקות –** חמוטל אבקסיס.

שירה – שי גוטסמן ונורית סהר, **שיר נוסף –** מקהלת הילדים הנהדרת, **צילום סרט ועריכה –** מיכל גרוס.

צילום – שגיאה בן יצחק, **עזרה טכנית:** לביא צברי, יולי ברקן עלי, בן שלף, חגי יובל, נבות תומר, יואש שדה,

יהודה אברהם – **עוקב מים,** עלי – נוי, ניצן שפירא, יאיר בזמן ויוסי וטל מאירי.

תודה לרון קול ולמגזר העסקי על התרומה לקהילה במימון אירועי שבועות

לאבישי מיניקס על הגלידה הטעימה,

תודה לכם שבאתם ושמתם ופירגנתם.

הפנינג מתנפחים בבריכה בחג השבועות: תודה למצילים: לביא צברי, יזהר אברהם, ועומרי מליח.

לנע בזמן במזנון - על פתיחת הקיץ וסיוע בהפנינג בברכה, למיכה גודיס על המים הצלולים, ותודה לאיציק כהן

על העזרה והתמיכה לפתיחת הבריכה בזמן.

30.7.21 נחגוג את חג הקיבוץ על הדשא המזרחי

צוות ההפקה: עמית גל אסם, אורה אולמן, אורלי אולמן, ומאיה אשכנזי קלוסקי.

בריכת אפיקים 2021

פתחנו את העונה, איזה כיף... הקורונה נשארה מאחור ואנחנו דוהרים קדימה

צוות הבריכה: איציק כהן – בינוי ותשתיות - מלווה ותומך - לביא צברי, עומרי מליחי – מצילים קבועים, יזהר

אברהם ואייל ציטרום מצילים מחליפים, מיכה גודיס – מפעיל בריכה - נטע בזמן וגם אני - עדיין ותמיד

עובדות על נראות ושיפור הבריכה – תמיד יש מה לעשות ולשדרג. עובדים על הגינון וכיסוח הדשאים בעזרת

יואש שדה - ומילוי הבורות ויישור השטחים וריסוס נמלת האש, והוספת פחים ושולחנות ויש עוד הרבה הרבה

רעיונות טובים.. לנו ולאחרים, ואנחנו מקשיבים ובוחנים ומתאימים את הכל לטובת הציבור ולצוות שעובד

בבריכה ויחד נצא לדרך. כי הבריכה של כולנו.

תודה על שיתוף הפעולה עם גני אסם – שבזכותה הכנסנו השבוע שולחן פינג פונג לטובת הנופשים.

וחוג אירובי משולב פילאטיס בימי שלישי בבוקר בשעה 8:30 למנויים - בהנחיית ורד אופיר ללא עלות נוספת

לנופשים.

תודה על שיתוף הפעולה עם ינון אסם ואריות העמק/כדור מים – בקרוב נכניס רשת כדורעף שתעמוד על אחד

הדשאים לטובת הקהילה וסלי כדורסל למשחקים במים.

החל מסוף יוני, ובחודשים יולי ואוגוסט קבוצות שחייה, כדור מים וקייטנות יבלו בשעות הבוקר או הערב

המאחרות אצלנו בבריכה ואנחנו שמחים לארח אותם. אנחנו נעדכן את הציבור במידה ושעות הפתיחה ישתנו

ומתי האורחים נמצאים.

מזנון הבריכה – בודקים אפשרות לרשום דרך התקציב, בינתיים מקבלים רק מזומן.

במזנון ניתן לקנות: חטיפי תפוצ'פס, במבה וביסלי, חמצוצים, בירות ושתייה קלה מוגזת וצלולה, אספרסו קצר

וארוך, ארטיקים וקרטיבים.

שימו לב – בימי שלישי סוזי עדיין מוכרת כרטיסים ומנויים מ 10:00-14:00 במזכירות.

נתקלתם בבעיה שקשורה לבריכה? מוזמנים ליצור קשר עם אסנת – 054-4947749.

”הנה ימים באים, ימים טובים...”

הגיע הזמן לימים טובים שמחים ומאושרים בבית אשלים.
הקורונה מאחורינו ופעילות חוגי הערב חזרה לשגרה בעיקר עם המתנדבים הנהדרים שלנו.
הדיירים שמחים לאחר געגוע של שנה.
אני רוצה להודות:
לזמרים, עומר בקיש, נירית קליימן, נדב בר ניב, נירה קלדניצקי ולמרינה היקרה המנעימה בליווי פסנתר
לאורך שנים רבות.
לנירית קליימן וריקה סינה המגיעות לקבלות שבת מוזיקליות מרתקות ומהנות.
לאושרת היימן המדפיסה עבורנו במקצועיות ויופי.
לסלעית בקיש לוי, נירה קלדניצקי עבור איסוף החומרים לשירים ולתווים.
למוניה בוגלמוביץ ששנים רבות ניגן לנו במסירות רבה בביאן (כמו אקורדיאון). מקווים שעכשיו תשוב
לנגן לנו בכיף.

בחודש אפריל

התקיימה ברחבת בית אשלים הופעה ”שלח את עמי” שכללה ספיריציואלס, שירי דת, ומחאה של
שחורים בארצות הברית.
הנחייה וקלידים – עלי קדם ממעגן.
שירה – אמוץ ברונטמן.
כלי הקשה אייבור יעקובסון.
היה מאוד מרגש. החברים בקהל שרו עם אמוץ.
בשם כל החברים, הצוות ובני משפחה אנו מודים ומחכים לעוד הופעות.

בחודש מאי חגגנו 80 שנה לפלמ”ח. ערב שירה בציבור עם סיפורים מאחורי השירים.
תודה לנדב ולנירה על השירה
לנירה על הסיפורים
למרינה על הנגינה בפסנתר החשמלי.
חגגנו התמוגגנו והתגעגענו לתקופת הפלמ”ח.

תודה על ערבים ייחודיים ונפלאים.

דפנה הירש

מכירות במועדון עינב בחודש הקרוב

- 10.6 – מכירת מחסן הקיבוצים במועדון עינב משעה 11:00-19:00
- 12.6 – מכירת גינסים של חנות ”המסדרון” התלאביבית – במועדון עינב 10:00 עד גמר המלאי.
- 29.6 – מכירת בגדים נגיעות 11:00-19:00

**לעמנואל, עם יציאתו לפנסיה
וסיום עבודתו במגזר המזון:**

נשיר שיר מזמור
לעמנואל מאור
ונאמר תודה
על 53 שנות עבודה!
על הרמפה ובמקררים,
בבישול ובמחסנים,
במשאית עמוסת סחורת ירקות, בשר ודג,
בסידור שולחנות ארוכים של שמחה וחג -
ידו נמצאת בכל, כי עמנואל זה מותג!
ורק אצלנו יש את אולמי מאסטרו, או פדרו-west
וחנוכיית העץ של אבא בנימין,
ואין עוד אחד כמוהו, קשה להאמין!

על כל זאת נאמר, בהוקרה גדולה:
לך תודה, לך ברכה,
על עשרות שנות עבודה ומלאכה!
ונאחל לך בפה מלא, כל סועדי אפיקים:
ימים של נחת, עניין ועיסוקים,
שתנוח ותיהנה בחיק משפחתך,
שמור על הבריאות ועל המורל שלך.

סיכום גשמי החורף:

בשנת 2021 ירדו 375 מ"מ

ב - 154 מ"מ פחות משנת 2021

(בשנת 2020 ירדו 529 מ"מ)

הסרת הלוט משלט הכשרות הפלמ"ח באפיקים

יתקיים ביום רביעי 23.6.2021 בשעה 17:00
בדשא שבין שכונת דיזנגוף לאפימילק
(בפינה המזרחית).

בהשתתפות יואב רגב (דור ההמשך של עמותת דור הפלמ"ח)
ובליווי מוזיקלי של אמוץ ברונטמן.

הציבור מוזמן.

30.7.2021 אפיקים בת 97 שנים

"שירו הביטו וראו"

ערב בלתי נשכח בהנחיית מלכת הזמר הקיבוצי
שרהלה שרון

אל תחמיצו - שמרו את התאריך!
פרטים נוספים בהמשך.

54 שנים למלחמת ששת הימים

בתיק בט/56 (בטחון) בארכיון נמצאת רשימת מצאי מתקופת המלחמה, שדי בלעבור עליה ואתה מקבל תמונה על שהתרחש באפיקים בעת המלחמה:

1. הוראות לירידה למקלטים.
2. הוראות לשומרים.
3. הוראות על האפלה.
4. סידור עבודה בענפי המשק בשעת חירום.
5. ציוות החברים לשינה במקלטים.
6. רשימת החברים שגוייסו, דרגתם, יחידתם, תפקידם והחזית בה הם לוחמים.
7. רשימת כל המקלטים ומי שייך לכל מקלט.
8. יומן מא"ז של כל ימי המלחמה.
9. דפים לחברים "אי שם" ובבית המתארים את המצב בקיבוץ פנימה במשק החקלאי ובקלט.
10. סיפורי חברים מרתקים על קרבות בהם לקחו חלק.
11. סיפורי ילדים על חוויותיהם מהמלחמה.
- רשימת חברים מקבלי אות ששת הימים שהיו מגוייסים בבית ובאיזור.
12. מכתבים לחיילים שהוטמנו בחבילות שנשלחו.
דברים לזכרם של הנופלים.
ועוד כהנה וכהנה מסמכים שהם יומן המלחמה של אפיקים.

המצב באפיקים עם פרוץ המלחמה

ב-23 למאי אחה"צ באו ומסרו על המצב באופן כללי בארץ והודיע לנו להיכנס לכוננות, להכין במשק את כל הדברים שמצריכים חיים במשטר חירום... במשך הימים עד ה-5 ביוני מוכן - המקלטים, שירותי חירום ומבחינה צבאית - ההגנה הפסיבית, התעלות והעמדות. ההודעה שנתנה לי הייתה להכין את המשק לאפשרות שנצטרך להגן בכוחות עצמנו על המשק בשלב מסוים. הכוח שעמד לרשותנו היה: נערים של כיתות ההמשך הגבוהות, האנשים המוצבים בגוש כנרת, כ-50 איש, כ-60 חברים מבוגרים מעל גיוס מילואים. שאר האנשים היו בשירותי חירום - כיבוי אש, מים וחשמל וכו' כולל החברות. הזהירו אותנו בפקודה מקדימה, בעיקר, לגבי אפשרות של פגיעה ע"י הפגזה. בשטח זה היינו מוכנים. המקלטים היו מסודרים, נחפרו תעלות. בשטח ההגנה האקטיבית לא היינו ערוכים כדרוש, בהתאם למציאות שלנו. יחד עם עבודות הביטחון בוצעו מרבית עבודות המשק ע"י הנוער שעבד יפה והראה בגרות. כמו כן הם מלאו תפקידי קישור ותפקידים מבצעיים.

לרשותנו היו סוגי נשק הבאים: 70 רובים, 9 מקלעים, 3 בזוקות, מרגמה 52 מ"מ 101 תת מקלעים.... עם פרוץ הקרבות ב-5 ליוני, ב8.00 בבוקר נכנסנו למשטר צבאי. כל תפקידי החירום אוישו, כולל חפירת עמדות. הילדים הורדו למקלטים למשך 6 ימים רצופים. במשך הקרבות אפיקים לא סבלה פגיעות. אבל בצמח, בשדות שער הגולן, האון, בתל קציר נפלו פגזים. באפיקים נפלו מספר קליעים של תותחים נגד מטוסים מהמוצבים הסורים לערב מטוסינו. לקראת הימים האחרונים, רוב הציבור לא נהג בזהירות ועקב אחרי הפגזת המוצבים הסוריים ע"י כוחותינו וכיבושם... צריך לציין כי השליטה על ציבור גדול של כ-1,000 איש, אינה קלה וזה היה עומס כבד, בעיקר לקראת סוף המלחמה, כאשר המתח התרופף...

יוסי וולפסון מא"ז אפיקים -- 1967

מעט מההוראות שנתנו לחברים בעת המלחמה:

1. בשעת אזעקה או הפגזה כל אחד יורד למקלט או המרתף הקרוב.
2. לפני הירידה למקלט צריך לפתוח את החלונות בחדרים ולכבות את החשמל.
3. חובה למלא כל כלי במים.
4. את פחית הנפט יש לאחסן בחוץ בבור מתאים ברחוק מה מהבית.

לתשומת לב

איפול מלא בשטח המגורים:

1. אסור להעלות אור, בדירות, במוסדות ומשק. אפשר להשתמש בזרם חשמל אך ורק להפעלת מכשיר הרדיו.
2. לפקחים נתנה הוראה לשמור על האיפול והחברים נדרשים להישמע להם.

לתשומת לב

הננו להזכיר שאת פחית הנפט חייבים להטמין בבור מתאים בריחוק מה מהבית. לצערנו הרב גלתה הסריקה שערכנו, בשטח המגורים שלא כל החברים מלאו אחרי ההוראה הזאת. מצאנו פחיות נפט מעל פני שטח הבתים: 3,23,22,19, 18,12,11,10,9,8,7,6,4,3,2 דיירי הבתים הנ"ל נתבעים לתקן מיד את שגיאתם ולהטמין את פחית הנפט באדמה. **ההנהלה האזרחית**

ועוד מההוראות הקבע:

בהפגזות פתע בלילה, לא תצא האוכלוסייה מהבתים אלא רק על הוראת המא"ז. עם קבלת הוראת הכניסה למקלטים ייכנסו כל התושבים למקלטים פרט לבעלי תפקידים ואנשים שייקבעו ע"י המא"ז. במקרה של הפגזות פתע ונפילת פצצות בתוך המשק סמוך לבתים לא תהיה יציאה מיידית מהבתים למקלטים. במקרה זה תישאר חלק מהאוכלוסייה במצב שכיבה על הארץ.

לתשומת לב כל תושבי אפיקים

ירידה למקלטים:

- יש להבדיל בין שלושה מצבים:
- א. ניתנת הוראה מוקדמת להורדת ילדים למקלטים.
 - ב. נשמע קול אזעקה - צפירת סירנה.
 - ג. הפגזה או הפצצה מתחילה עוד לפני הפעלת הסירנה.

במקרה הראשון

1. הורדת הילדים למקלט תבוצע ע"י המטפלות לי הוראת המפקדה.
2. המפקדה האזרחית תפעיל לפי ראות עיניה את שירותי החירום.

במקרה השני

- בהישמע אות האזעקה יורדים למקלט.
2. החברים והחברות הנמצאים בקרבת בתי הילדים רצים לבית הילדים הקרוב ומורידים את הילדים למקלט.
 3. צוות הפקחים נכנס לתפקידו.
 4. שירותי חירום. עזרה ראשונה, כיבוי אש, חילוץ, האחראי להובלה, הספקת מים וחשמל, האחראי למחסן כללי, מטבח וסדרני העבודה, מתאספים בנקודות הריכוז שלהם.

במקרה שלישי

1. כשמתחילה הפגזה או הפצצה לפני הפעלת הסירנה יורדים למקלט או מרתף, או מחסה אחר הקרוב ביותר.
2. החברים והחברות שנמצאים בקרבת בתי ילדים, רצים לעזור בהורדת הילדים למקלט.
3. צוות הפקחים נכנס לתפקידו, אך הוא נע בשטח תוך תפיסת מחסה מתאים.
4. שירותי החירום מתאספים בנקודות הריכוז בנצלם רגעי הפוגה. אין נעים בשטח בשעת הפגזה או הפצצה.

המנהלה האזרחית

דף מידע לחברים "אי שם" מאפיקים עם תום הקרבות

שכחו הקרבות... והלב מקשיב בחרדת ציפייה... השלום ללוחמים?

דרישות שלום ישירות ועקיפות מתחילות להגיע מכול החזיתות. הטלפון פועל בלי הרף יומם ולילה. יש מי שמצליח להתקשר בעצמו מ"אי שם" ולהודיע להורים, לרעה ש"הכל בסדר". ויש שדרישת השלום נמסרת בטלפון ע"י חבר לנשק שנמצא בחופשה. החיילים עוברים על פני אפיקים קופצים פנימה לרגע ומבקשים להודיע לביתם, אי שם בארץ, כי שלום להם. הכול מחכים לידיעות, למכתבים ומסתירים דאגתם לבל תישתקף מעיניהם, אם בוששו לבוא.

"וואב צרי נפל בקרבות גבעת התחמושת".

ירד כאב על ביתנו.

אפרים מרקל נפצע בחזית הדרום.

"בקרב על ירושלים נפצעו יונתן פורת ואליהו קריצ'מן".

"אילן דומוביץ נפצע בקרבות על הרמה הסורית".

הפסקת אש בכל החזיתות...

ולפתע "רבקה" לה הלמן שיכלה את עמוס חברה. נהרג בעזה בטפלו בשבויים..."

ולאחר מכן: ראובן לשם איננו... אט אט מתחילים חיילים לבוא הביתה לביקור. חלק מהם שוחרר. מגיעים

מכתבים, דרישות שלום שציפו להם ימים רבים. **ביתנו שרוי בשמחה וביגון גם יחד.**

בשבת ה-10.6 אחה"צ, כשנכבשו מעוזי האויב על הרכס מעל תאופיק, יצאו הילדים ממקלטיהם לאחר שישבו בהם 5 ימים ולילות רצופים יחד עם המטפלות והמורות. בדיוק בשעה שקורא להם דרור עברו שיירות הלוחמים שלנו על הכביש שלפני אפיקים וכול יושביה יצאו לקראתם כשהם, מריעים להם ומכבדים אותם במשקה ובמאכל. סיום זה לימי הישיבה במקלט תרם לא מעט להרגשת הביטחון של הקטנים שעמדו בכבוד במבחן הישיבה במקלט, האזעקות והדי נפץ הפגזים. חודשו הלימודים אחר חג השבועות.

לכאורה בא קץ למלחמה והחיים חזרו למסלולם. אך למעשה אין הדבר כך. חלק של חברינו המגויסים חזרו הביתה ולעבודה. לעומת זה הסתיים "היום הירוק" ומרשות סידור העבודה יצאו בני הפרבר וחברות הנוער שנשאו במסירות, בכישרון ובהצלחה בעול כול העבודה במשק בימים הקשים. חזרו המורים לכיתותיהם, הפעילים לתפקידיהם בתנועה, המשתלמים לספסל הלימודים. יש להשיג את הפיגור בענפי המשק החקלאי... חסרים לנו טרקטוריסטים מנוסים... יש מחסור גם הטרקטורים (ואלה מי, יודע מתי ישוחררו?). לחץ העבודה בקלת גם הוא גדול... רבים עדיין מגויסים. לאור המצב הודיעה המזכירות שיש הכרח להמשיך במשטר החרום בשטח העבודה עוד תקופה נוספת. ופירוש הדבר:

א. להמשיך להעסיק בשירותים, חברים במידה הקטנה ביותר ולהחליפם בחברות כדי שיוכלו להתפנות לעבודה, במשק החקלאי, בחרושת ובמלאכה.

ב. על החברים להימנע מנסיעות בלתי הכרחיות מהבית. על כול נסיעה יש לקבל אישור ממרכזת ועדת החברה או ממרכז משק.

טיול חברים לרמת הגולן אחרי המלחמה.
מצטלמים ליד טנק סורי

סיפורי לוחמים

**בתיק נמצאו סיפורי לוחמים שנלחמו בחזיתות השונות במלחמת ששת הימים.
הובאו פה שלושה סיפורים:**

אלישע פרידמן מספר:

המלחמה פרצה כזכור ביום שני בבוקר, כאשר המריאו המטוסים מכול בסיסי החיל, ותקפו כ-10 שדות סיני ובמצרים. לי נועד לטוס במטס הראשון...הייתה זו טיסה מיוחדת במינה. המראנו בדממת אלחוט ועשינו ניווט נמוך ביותר אל סיני. אותה שעה היינו שומעים ברדיו על מבנים החוזרים ומדווחים על תוצאות, על הפלת מטוסים, על מטוסים שנפגעו. כל זה הכניס אותנו לאווירה שאנחנו נתונים במלחמה. השדה השני שתקפתי היה באיזור התעלה בין האגם המר הגדול ובין האגם המר הקטן. כאשר התקרבו לשדה ראינו את תאורות העשן ואש, שחברינו השאירו לנו והקלו עלינו את זיהוי המטרה. נכנסנו ליעף תקיפה ראשון, כאשר בפעם הראשונה אני עושה הכרה עם נ.מ חזק אבל לא יעיל שנורה אלינו מהקרקע. ביעף התקיפה השני ראיתי ליד המסלול מיג 17 שעדיין לא נפגע, צלפתי עליו ונראתה התפוצצות...

דודו רוט ז"ל סיפר:

בדרך לרמה, איך אמרו החבר'ה? יש עוד חשבון קטן עם הסורים. הם שגרמו לכל המלחמה הזאת. ועד לאותו זמן כבר היה יום חמישי. הם לא ספגו כל מכה. היה ברור שחובה להנחית עליהם את המכה הזאת, מכל הסיבות המובנות. הגענו לאיזור נקודת כינוסנו פה בסביבה. נפגשתי עם החבר'ה שלי והתחילו להגיע שמועות על ידידים שנפלו. הדבר הוריד את המורל. אכן הידיעות היו סותרות... נפגשתי עם חבר'ה מהסיירת שלנו. חיבוקים, כאילו היו חוזרים למולדת מתקופת גלות ארוכה. היו שם חבר'ה קשוחים למדי, והם עמדו והזילו דמעות כילדים קטנים על חבריהם שנפלו. דומה שנפלו רבים משלנו. לא ידענו בדיוק מה היה. חשבנו שהעניינים מתפתחים שם כפי שהודיעו ברדיו. הסתבר שהדבר לא היה בדיוק ככה. אני זוכר יום חמישי אחר הצהריים, היה חם, ישבתי בג' תול"ר. פתאום אני רואה את יהודה'ה. הוא זינק אלי מן המכונה. התחבקו כמו בספרים. הוא סיפר לי שיואב צרי נהרג. הזדעזעתי. והרי הייתי מוכן לכך שחברים ינהרגו, אבל ככל שאתה מוכן, הרי ברגע שהדבר פוגע בך אתה מזדעזע. התחלנו לבדוק מי הם הנופלים מחברי הקיבוץ שהרי ביחידות הצנחנים רב חלקם. הסתבר שלא עתה היה יואב היחיד שנפל. וגם עוד פצועים. הרבה זמן לא ניתן להרהורים, הורידו אותנו ל... ומיד התחילו להגיע אלינו משלחות "של רצון טוב" עם גלידות ועם כל מה שאפיקים יודעת לספק. העברנו דרישות שלום הביתה. בקשתי שהאישה לא תבוא... אינני יודע מדוע, איזו מן אמונה טפלה כזאת, קודם יש לגמור את המלחמה ואחר כך לראות את המשפחה...

עמרם לזר ז"ל סיפר:

המלחמה פגשה אותנו בבוקרו של יום שלישי בגבעות ליד משטרת ג'נין. לגבי דידי הייתה זו חוויה חזקה לשוב לאותן גבעות בהן נסוגנו במלחמת השחרור - ועתה לאור היום, עם כוחות שריון. המבחן הראשון היה מעט מאוחר יותר, כאשר קבלנו פקודה לכבוש את אחד הכפרים - ההסתערות בוצעה כמו באחד התמרונים הרבים שלנו, כאשר תקפנו גבעות ללא ספור בנגב. מכאן ואילך - שוב אינך הפרט. המאורעות שוטפים אותך ופקודות רודפות פקודות, והמלחמה נעשית ממשית יותר ויותר: ג'יפים ירדניים שרופים ליד הכפר, טנק שלנו בשדה, מוקשים, פאטון של האויב דולק בדרך, האמבולנס הדוהר לאחור ובתוכו גופת חבר קצין, שזה לא מכבר עבר בג'יפ הסיור ונופף לך לשלום...

אלא על הסביבה הקרובה לך ביותר, ואתה חי רק במציאות העכשווית, הרגעית הסובבת אותך. תשאלו אם פחדתי - ודאי שפחדתי, אלא שלא נשאר לך מקום לפחד, פשוט אין אתה מתפנה לעצמך... בהמשך הדרך נעצר לרגע טור הטנקים ע"י סמל מאובק.ראיתי מספר חיילים שלי קופצים מן הזחל"מים, ובטרם הבינותי את המתרחש - ראיתי מולנו שיירת פליטים, נושאי דגלים לבנים. הם היו עמוסי חבילות - ביניהם נשים וילדים. התמונה נחרתה עמוק עמוק בזיכרוני: חיילים מיוזעים בתוך המלחמה, חגורי נשק, עוזרים בסחיבת מזוודות, מוליכים ילדים וחוצים אתם את שיירת השריון. חבל שרגע זה לא בתמונות - הוא אמר הכל.

ילדים כותבים על המלחמה (1967)

... לפני שבועיים, בשעות הצהריים, שמענו
הדי התפוצצויות ואחריהם אזעקה לרדת
למקלט. ירדנו. לבי דפק - עד מתי זה
יימשך? במקלט כבר חיכו לנו מחנכנו
והמטפלת. בחוץ רעמו התותחים. חשבת
על נפגעים בשעה 15.30 בערב, עלינו על הגג
וראינו שריפה ענקית בדרום. חשבנו על
היבול שהלך לאיבוד, ושוב היינו צריכים
לרדת למקלט. שמענו על הרוגים באשדות
יעקוב, על הפצוע בספן. שחקנו במקלט,
הביאו לנו משחקים. כבר החשיך, השעה
19.00 הזמן עובר. בשעה 20.00 הביאו לנו
ארוחת ערב.
ב-21.00 הרשו לנו לעלות שוב על הגג. עלינו
וראינו שדה קוצים ענק בוער.

עמליה לזר (כיתה ה')

אנו למדנו והנה אמרו לנו שנרד למקלטים
כי פרצה מלחמה. אנו היינו מבוהלים
ונדהמים, אבל רצנו למקלט. כשנכנסתי
למקלט הייתי שרוי בדאגה האם ננצח או
נפסיד? כל הזמן שמענו יריות ופגזים. אמא
של עדי באה וכדי להרגיע אותנו ספרה לנו
אשר ארעה לה בסיני לפני 10 שנים. אחר כך
נרדמתי. למחרת קמנו והיינו עליזים והנה
שמענו את החדשות. הודיעו שאווירון אחד
שלנו נפל. אך אנחנו הפלנו לאויבנו הרבה
מטוסים והורדנו סוללות. חיכיתי בציפייה
לצאת מן המקלט ושהמלחמה תיפסק.

איתן אורלנדר (כיתה ד')

כשנכנסנו למקלט היה יום שחור. מלא
פגזים, ובאמת לא היה נעים לשמוע את כול
קולות הנפץ. כשהיינו במקלט הייתה לי
הרגשה לא נעימה כי לא ראינו את ההורים...
בזמן שהיינו במקלט נהרגו יותר ויותר
חיילים וזה היה נורא עצוב למבוגרים וגם
לנו... לפעמים היו מביאים לנו אחזה שהוא
ממתק ולפני השינה היו מחלקים. היה נורא
חם ובקושי נרדמנו.

עדינה ריבקין (כיתה ד')

כאשר יש הפגזות ואנו יושבים בכיתה אין
זה עושה עלינו רושם ואנו ממשיכים ללמוד.
לעיתים באים ומודיעים לנו, שיש מצב
כוננות, אך גם אז אנו ממשיכים
ללמוד, אולם מחכים להתפתחות. לעיתים
עובר הכול בשלום ולעיתים יש אזעקה ועלינו
להיכנס למקלט.

אילאיל יצחקי (כיתה ה')

... אנו פה, בעמק הירדן חשופים למוצבי
הירדנים.

אך תקוותנו לשלום אינה פגה לעולם. יודע
אני כי לוחמינו גיבורים כאריות וישמרו
עלינו בנפשם. לא פעם חשבת, מדוע זה לא
אוכל גם אני לעזור להם. וכי חלש אני?

דן לביא (כיתה ה')

באתי לחדרי ושאלתי את אמא: "איפה אבא?"
אמא אמרה: "אבא התגייס לצבא". באותו רגע
תיארת לעצמי את אבי במדים, דוהר על הכביש
ועל דרכי עפר עם הג'יפ שלו ואולי בעוד ימים
אחדים איני יודעת מתי תפרוץ המלחמה ואבא
יילחם בחירוף נפש. יום שני היה אותו יום. היה לנו
שיעור מלאכה... פתאום נפתחה הדלת ואמיר בא
בהתרגשות גדולה והודיע כי התחילה המלחמה
וצריך לרדת למקלטים.. רצנו למקלט. באותו הרגע
חשבת איך חברינו נלחמים. פתאום צלצול
חדשות מגיע לאוזני הקשבתי ושמעתי
שמתחוללים קרבות בסיני. חשבת על הקיבוצים
בדרום, שסובלים מיריות המצרים. היה לנו
משעמם להיות למטה במקלט ולכן עלינו למעלה
על סף המדרגות. המטפלות אמרו: ילדים רדו
למטה, רדו למטה! כמובן שלא רצינו. בלילה לא
יכולתי להירדם מההפגזות וממנועי המטוסים.
חשבת על האימהות הדואגות לבניהן שבצבא.
שמעתי בחדשות על כיבוש ירושלים העתיקה, על
כיבוש עזה.. כל יום ציפיתי לצאת מהמקלט וכל
יום התאכזבתי. בשבת ראינו שיירות חוזרות
מהרמה... הבחורות חלקו לחיילים דברי מאכל..
אחר כך הודיעו שאפשר לצאת מן המקלטים. איזה
שמחה עברה בגופי ואיזה צמרמורת עברה על
אמהות שכולות ועל חיילים פצועים.

עדי רפפורט (כיתה ד')

כמעט סיימנו כיתה א' ופרצה המלחמה

(נכתב בשנת ה-50 למלחמת ששת הימים)

הייתי מורה צעירה שזה עתה סיימה שנת ההוראה הראשונה שלה. 25 ילדים שזה עתה כמעט סיימו את שנתם הראשונה בביה"ס. כיתה א'. שנה נפלאה שביחד וחוינו אותה ועמדנו לסיים אותה עוד מספר ימים בתחושה שגם הם וגם אני הצלחנו לחצות את הגשר. אבל בטרם נסתיימה השנה, לפתע, בוקר אחד, בעודנו יושבים בכיתה, נפתחה הדלת והובהלנו למקלט המתח מימי הכוננות כבר היה באוויר, וילדים רבים, אבותיהם גויסו, אבל בכל זאת ההפתעה הייתה גדולה, ולא פחותה מכך ההתרגשות. ילדים שלא חוו מלחמה, שלא חוו מקלט ובוודאי שלא חוו פרידה מההורים לכמה ימים.

המקלט שלנו היה רחוק, ממש בקצה הקיבוץ. מכיוון שלא היינו תחת סכנה מיידית, הילדים החלו לרוץ קצת נסערים, קצת מרוגשים וכן, גם קצת שמחים על ההפתעה הבלתי צפויה שלא מה מחכה בסופה. הגענו וכאן התחילה ההבנה לחלחל. לא הכיתה המוארת, לא בית הילדים החם והנוח ולא ההורים. חדר גדול אמנם מואר, אך דחוס ולא מאוורר דיו. הוא אשר יהיה ביתנו לימים הקרובים. היה צורך להסביר לילדים מה קורה, מי נגד מי, ולענות על שאלות שזרמו כמים.

לאט לאט הפך המקלט לשגרה. קצת משחקים, קצת לומדים, ואפילו מותר לצאת מעט החוצה. בלילה לא קל. ישנים על הרצפה, על מזרונים. מנורה קטנה דולקת והצללים והפחדים מתחילים להשתחל בינות הילדים ורוצים את אמא ואת אבא. סיפור ודברי הרגעה והרבה סבלנות מנסים לסייע. בחוץ האפלה. חושך, ואנחנו המבוגרים משתדלים להתעדכן. גם לנו מתרגשים לשמע הידיעות מהחזית. תוך יומיים שלושה נשמעים קולות מכיוון הרמה, פטריות עשן ושריפות. אחדים גם עולים על הגגות לראות אם אפשר...

שוחחתי עם תלמידותיי מלפני 50 שנה, אחדות מהן, יעלי והגר זכרו את המקלחת אצל אחד הדיירים, עומדים, מסתבנים, נשטפים, מתנגבים וצ'יק צ'ק רצים למקלט. סרט נע עם הרבה המולה. חצי כדור בשר בארוחת צהרים, שחיזק את תחושת שעת החירום. אווירה נעימה במקלט ותחושת מוגנות שנבעה מהמטפלות והמורה... אבל הרבה געגועים למשפחה האישית. אילנה ורקפת סיפרו על אירוע מקסים. הלה לולב ז"ל באה לבקר את יובל בנה וסיפרה לילדים על כיבוש ירושלים העתיקה והכותל.. לאחר מכן שרה בקולה הצלול את "ירושלים של זהב" והרשימה מאוד את הילדים. ורגע מרטיט אחר בערב שישי. קבלת שבת, הדלקת נרות וכמה שירים, כל הילדים יושבים במעגל, אווירה מאוד מיוחדת ובסיום סיפורתי להם על נפילת יואב (צרי), בן כיתתי, בגבעת התחמושת. סיפורתי להם מי היה יואב, בחור מוכשר, ספורטאי, צלם חד עין, ונער המצייר בכישרון רב, חבר, אבא לתינוק. הילדים נעטפו בדומייה וצער. רקפת נזכרה שימים מספר קודם המלחמה טיילנו לבנות וה"מדריך" שלנו היה יואב ופתאום השם והפנים התחברו ביחד. אני עצמי ידעתי שהימים שלאחר המלחמה יהיו אחרים.

למחרת הם חוו חוויה מתקנת. נסתיימה המלחמה. הגר זכרה וגם יעלי, איך כולנו שעטנו אל הכביש הראשי, הורים וילדים, נפנפנו בידינו לשירת כלי הרכב עם החיילים שירדו מהרמה והשמחה הייתה אדירה. עוד חוויה "מלחמתית" אבל יותר קלה לעיכול.

היו ימים והנה עברו להם 50 שנה.

עפרה

נקודת חן מעברו של בננצ'יק

סיפור מהעבר הרחוק

מי שעדיין מסתובב מדי פעם בשטחי ה"זור" של אפיקים בטח יזהה את התמונה הזו. זו ה"סוכה" של אלי ברנר ז"ל.

הסיפור הוא על שני דקלים. הדקלים הללו נשתלו ע"י אלי ברנר באוגוסט 1971, כלומר הם בני 52 שנה! היינו שני בני כיתה, יוסי דביר (אז היה ברודינגר) ואנוכי שעבדנו בתקופת הפרבר בבנות. (יוסי היה גם בפלחה). ביום האחרון שלנו לפני הנסיעה לבקו"ם אלי (שהיה נשוא הערצתי) הביא דקר והוציא שני חוטרים בגובה של בערך חצי מטר מאזור חדר אוכל ושתל אותם מול הסוכה שלו. הוא אמר לנו כך: מחר אתם הולכים לצבא. לכשתחזרו יהיו לכם שני הדקלים הללו במרחק לקשור ערסל ולהנות מן הרוח. העניינים לא ממש הסתדרו כך, אני אמנם חזרתי לעבודה בבנות אך בהשקיה.. יוסי היה איזו שהיא תקופה והלך לחפש את עתידו בניו יורק. (הוא שם "עושה חיל" עד עצם היום הזה). ואלי ברנר ז"ל שאנחנו ראינו בו "אריה ללא חת", גבר שבגברים, שלכבוד היה לנו לעבוד לצידו ותחת הנחייתו, וכיף גדול להיות במחיצתו, עבד בבנות באפיקים ולאחר מכן במסדה, אך המחלה הקשה הכריעה אותו לסבל ארוך שנים עד שנפטר. אז מי שעובר ב"זור" ורואה את הדקלים הללו, יידע שיש סיפור מאחוריהם.

ירון לוריא

בימים הקרובים יהיה יום השנה לאלי ומכאן פרסום הסיפור

לאורית (רויטמן) ולקיבוץ אפיקים
תודה רבה על קבלת הפנים והאירוח.
תודה על השיחות המזדמנות בשבילים
ועל הבעת הדאגה והאכפתיות.
שנדע כולנו ימים שקטים ובטוחים.

אורחית. קיבוץ ברור חיל

סכום מפעל איתמר גולני ז"ל – תשפ"א **אליפות עמק הירדן הפתוחה בהתעמלות מכשירים וקפיצות על טרמפולינה**

האליפות הפתוחה לנבחרות בתי ספר ואגודות ספורט בהתעמלות מכשירים וקפיצות על טרמפולינה באזורנו התקיימה ביום שלישי ה-25/05/2021 באולם הספורט "בית בנדל" שבצמח/עמק הירדן, זו השנה ה-49!

6 נבחרות של בנות ובנים וסה"כ 70 מתעמלות ומתעמלים השתתפו בתרגילי התעמלות וטרמפולינה תוך עמידה בלוח זמנים, סדר, אוירה חינוכית, תרבותית וספורטיבית טובה, וחוויית כיף אמיתית ושלמה. מפעל הנצחה מסורתי זה מהווה גם "המלצת תרבות": לצפות בספורט במיטבו!! בטקס הסיום הוענקו הגביעים והמדליות לכל המשתתפים.

אנו גאים ושמחים במיוחד על צוותי השופטות והשופטים שלנו ביניהם תלמידי בית הספר התיכון "בית ירח" כולם מקיבוץ אפיקים! (הצנחן סרן איתמר גולני ז"ל בן קיבוץ אפיקים היה בוגר המחזור הראשון של בית הספר בית ירח ונפל במערכות ישראל) אשר תרמו רבות להצלחת המפעל הזה. אנו גאים מאד גם בהופעה הקבוצתית ובהישגים של הנבחרת שלנו.

תודה גדולה לצוות מחלקת ההתעמלות במועצה ורכות הספורט שלנו גני שפעלו ועזרו להוציא מהכוח אל הפועל מפעל מוצלח זה.

השתתפו: נבחרת בנות "התעמלות אפיקים", הפועל מ.א. עמק הירדן (שלוש נבחרות טובות מאד של מתעמלות ושתי קבוצות של בנים),

נבחרת המתעמלות הצעירות והנחמדות שלנו בליווי גל ויונתן: יובל רוט, אלה אולמן, יובל גפן, שירה גלסמן, אוריין בקר, עמית מאור, שני רבל, נעמי קלמן, גוני ינאי, סתיו מרימסקי, שהם צברי. כמו כן השתתף גוני רומנו המתעמל והקופץ על טרמפולינה המצטיין בעמק בנקודת זמן זו.

נבחרת שופטות בית ירח: יובל פלד, מיה ביילי, ברצייק שפירא, גלי ברקוביץ, וגיל הלמן.

תודה והערכה אמיתית וגדולה לצוות השיפוט שהתנדבו בשמחה למשימה המקצועית ביותר, והיו עוד כמה לא מעטים אך טובים מאד כולל הורים שעזרו בקיום מפעל ההנצחה הקהילתי הזה המשותף לאגפי החינוך, התרבות, הבריאות והספורט של קיבוץ אפיקים, לכולם תודה!

אנו מקווים להתראות עם כולם בשנה הבאה שתהיה שנת יובל ה-50 לקיום המפעל (התחלנו כבר להתכונן לאירוע והכוונה לשתף ולשלב כמה שיותר משתתפי העבר!!)

עיריית פורת
הועדה המארגנת.

לשלומית לביא מזל טוב!
להולדת הנכד גלעד
בן ללבנת ויותם
ברכות רבות לכל המשפחה

לדינה ושלמה אסטמקר מזל טוב!
להולדת הנכד איתי
בן לעפר וליאור
ברכות רבות לכל המשפחה

**ברכה לאבא של עירית פורת במלאת לו
מאה שנים**

(אבא של עירית מתגורר אצלנו בבית אשלים)

אבא יקר
השנים חלפו להם בטיסה
והינה אתה סוגר מאה!
עברת תקופות היסטוריות חשובות
השתתפת בפועל בלא מעט מלחמות
ניצלת בנס וזכית להקים משפחה לתפארת
עם אימא שושנה שאין יום שאני בה לא נזכרת
נולדו הילדים, הנכדים וגם 10 נינים חמודים
אמנם אתה כבר לא בן עשרים
אבל מי שרגיש מבחין שיש בך שובבות של נעורים
מתבדח בכל הזדמנות ושואב מה שאפשר מהחיים
כדבריד, בערוב הימים זכית להגשמה בקיבוץ
חלום של שנים
מאחלת לך בריאות טובה, כושר גופני והרבה
שמחות
תשמור על אופטימיות ונזכה בעזרת מלבי וצוות
בית אשלים לעוד ימים נעימים,
מפגשים משפחתיים, חגים וזמנים טובים.

ליעל ואפרים בכר מזל טוב!
להולדת הנכדה גפן
בת למוריה ושיר
ברכות רבות לכל המשפחה

ליונה ודני ברזילי מזל טוב!
להולדת הנכדה אן
בת לליב (שחר) ואופיר
ברכות רבות לכל המשפחה

לצילה קריסטל

שפע ברכות לרגל קבלת
הדוקטורט
של ביתך ענת
ולך ענת יישר כוח
הרבה הצלחה בהמשך!

עלון אפיקים הודפס בסטודיו קו 2 בקבוץ אפיקים